An. et vol. XXVII 1 Iunii 1935 (Ser. II, v. II) - Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Sacrum Consistorium: Semipublicum (9 Maii), p. 201; In sollemni canonizatione B. I. Fisheri et B. Th. Mori, p. 202; Litterae decretales, p. 209.

Acta Tribunalium: *S. Romana Rota:* Citatio edictalis (Ghasibeh-Loubbos), p. 247.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Preparatoria e Ordinaria, p. 248.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·XXXV

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 3,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXVII, n. 7 – 1 Iunii 1935)

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM

(*diei 9 Maii 1935*)

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

PAG.

Beatorum martyrum Ioannis S. R. E. Card. Fisheri, Episcopi Roffensis, ac Thomae Mori, Magni Angliae Cancellarii . . . 202

LITTERAE DECRETALES

I. *Benignissimus Deus.* - Beato Iosepho Benedicto Cottolengo, confessori, fundatori Parvae Domus a divina Providentia Augustae Taurinorum, Sanctorum honores decernuntur. - *19 Martii 1934* . . . 209

II. *Claritas Dei.* - Beato Pompilio Mariae Pirrotti a Sancto Nicolao, Ordinis Cler. Regul. Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum Sanctorum Caelitum honores decernuntur. - *19 Martii 1934* 223

PAG.

III. *Caelestibus fulgoribus.* - Beatae Teresiae Margaritae Redi a Sacro Corde Iesu, virgini, moniali professae Ordinis Carmelitarum Excalceatorum Sanctorum honores decernuntur. - *19 Martii 1934* . . 235

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Tripolitana-Maronitarum. - Citatio edictalis in causa nullitatis matrimonii (Boutros Ghasibeh Abou-Asma Loubbos). - *20 Maii 1935*. 247

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Sacra Congregazione dei Riti: *Preparatoria* e *Ordinaria* 248

An. et vol. XXVII 1 Iunii 1935 (Ser. II, v. II) - Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM

Die IX mensis Maii MDCCCCXXXV, in Palatii Apostolici Vaticani consueta Aula, *Consistorium semipublicum* habitum est de Canonizatione Beatorum Martyrum Ioannis Fisher Card. Ep. Roffensis et Thomae More, Magni Angliae Cancellarii.

Huic actioni Beatissimus Pater sic praefatus est:

VENERABILES FRATRES

Causa beatorum martyrum Ioannis S. R. E. Card. Fisheri, Episcopi Roffensis, ac Thomae Mori, Magni Angliae Cancellarii, a Supremo Consilio sacris ritibus tuendis et in superioribus Consistoriis ita diligenter, uti nostis, explorata, spectata, probata fuit, ut omnia, quae ad eamdem pertinerent, in iusta trutina posita et quasi ad obrussam exacta fuerint.

Quapropter nihil aliud restat, nisi ut, ex Apostolicae Sedis instituto, vos omnes, quoquot hoc in amplissimo consessu Nobis coram adestis, sententiam de more rogemus. Quam quidem sententiam ut facilius vos, necessaria rei cognitione hausta, dicere possetis, legitimos commentarios ad vos perferri iussimus de vita et moribus horum beatorum martyrum. Faveatis igitur alius ex

alio, pro vestrae dignitatis ordine, hac in re tanti momenti quid sentiatis consideratissime Nobis aperire.

Exceptis adstantium suffragiis, Sanctissimus Dominus Noster haec addidit verba:

Etsi de suffragiis vestris minime dubitabamus, summo tamen gaudio afficimur, quod vos omnes cernimus non modo consensisse Nobiscum, sed id etiam fecisse libentissime. Certum igitur Nobis est atque omnino statutum laetabilem eiusmodi causam ex communi sententia decernere et in Petriana Basilica sollemni ritu perficere.

Iam nunc vero celebrationi huic diem dicimus undevicesimum huius mensis maii; ac futurum omnino confidimus ut hoc eventum, quod Nostra, Anglorum gentis universique catholici orbis laetitia excipiet, non parum equidem ad Ecclesiae decus utilitatemque conferat. Ne gravemini tamen incensissimas vestrum preces supplicationibus Nostris adiicere, ut sanctitatis auctor atque altor Deus mentem Nostram moveat, regat ac dirigat.

De quibus omnibus ut acta iuridica conficerent, praefatis Dominis Consistorialis Aulae Advocatis rogantibus, adstantibus Protonotariis Apostolicis mandatum de more est.

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATORUM MARTYRUM IOANNIS S. R. E. CARD. FISHERI, EPISCOPI ROFFENSIS, AC THOMAE MORI, MAGNI ANGLIAE CANCELLARII.

Ad postulationem instanter factam per Advocatum Sacri Consistorii a Viro Eminentissimo Camillo Laurenti, Cardinali Praefecto SS. Rituum Congregationi, Revmus D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, ita respondit:

I. Mox assueta triumphis Ecclesia gemina micantia sidera cernet inserta caelo; ac non modo peregrinantes homines, qui ex hac terrestri patria ad caelestem contendunt, sed ii etiam, qui sempiternam iam assecuti sunt beatitatem, maximo afficientur gaudio. Mox, tributa beatis hisce martyri-

bus, quorum causam digne perorastis, victoriae palma, iterum illud fulgentiore luce perspicuum omnium obversabitur oculis, quod Hipponensis Episcopus edicit: « Ecclesiam sanctam... contra omnes haereses pugnantem, pugnare posse, expugnari tamen non posse ».[1] Quin immo, cum eadem acriore odio opprimitur, tum splendidiore gloria triumphat; cum caede minuitur, subole succrescit; cum lacessitur ac cruentatur suppliciis, tum omnium admirationem commovet voluntatemque sibi conciliat. Porro pravorum insectationes hominum si quid terreni pulveris christianorum animos inficit, effuso cruore detergunt, atque adeo luculentius « Civitatem sanctam » ostendunt « habentem claritatem Dei ».[2] Mox denique omnes testatam iterum perpendent sanctissimorum officiorum conscientiam externa vi coërceri non posse; itemque si in divina Ecclesiae iura publicae rei moderatores sceleste invadant, eorum nisus et arma, ob Iesu Christi pollicitationem perpetuo mansuram, frustra moliri ac tandem aliquando miserrime confringi.

Etenim ex hac beati Petri cathedra, quae tot inter errorum rerumque collabentium vicem veluti veritatis fax ad interitum usque humani generis affulget, decretoriam sententiam proxime gratulabundi audiemus, qua sollemniter hi beati caelites in sanctorum album adscribentur. Id quidem Augusto Pontifici summopere in votis est; id Ipse omnino certum, probatum dignumque autumat. Attamen, antequam vestrum et catholici orbis universi — eorum praesertim, qui e nobilissima Anglorum gente catholicam amplectuntur fidem — postulationi concedat, vult Beatissimus Pater nostris communiri precibus, ut, interposita Deiparae Virginis totiusque caelestis aulae supplicatione, uberius usque mens Sua superno lumine perfundatur.

Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam instantius *postulationem, pariter idem Rmus Dominus respondit:*

II. Quod quattuor iam saecula catholici homines exoptarunt, in eo tandem est ut perficiatur. Sacris concentibus per stellantes Vaticanae Basilicae fornices exscendentibus mirabiles e caelo annuentium Angelorum Sanctorumque chori studiosissime respondent; Inferorum potestates contremescunt; dum Ecclesia mater, apostolorum confessorumque roborata labore, virginum stolis dealbata martyrumque purpurata sanguine sollemne eventum novumque decus praestolatur. Nihil aliud reliquum est, nisi ut, ex Apostolicae Sedis instituto, Paraclyti Spiritus lumen et gratia ab adstantibus omnibus implorentur.

[1] Cfr. Migne, P. L., XL, 635.

[2] Apoc., XI, 10-11.

Ad haec, praecinente Summo Pontifice, hymnus Veni Creator Spiritus, *cum congrua oratione successit: quo expleto, tertiam* instantissimam *postulationem haec excepit responsio:*

Ex hac tandem veritatis cathedra, ubi « Beatus Petrus... in propria sede et vivit et praesidet », [1] « peremptorium edictum » venerabundi audiamus.

Dum igitur sollemne oraculum prona fronte excipimus, supplices mentes animosque ad caelites novensiles erigamus; ab iisdemque enixis precibus id potissimum contendamus, ut aberrantes populos — eos nominatim, qui novo hodie honestantur decore — ad Ecclesiae matris gremium feliciter reducantur, ubi numquam fallitur christianae fidei veritas, numquam divina refrigescit caritas, numquam sanctitatis restinguitur iubar.

Tum Sanctissimus ex cathedra sollemniter sic pronunciavit:

Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatum Ioannem Fisher, S. R. Ecclesiae Cardinalem et Beatum Thomam More, laicum, Sanctos esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali illorum memoriam quolibet anno, die eorum natali, nempe Ioannis die vigesima secunda Iunii et Thomae die sexta Iulii inter Sanctos Martyres pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus ✠ Sancti.

In sollemni vero Missa Papali, post Evangelium haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

Venerabiles Fratres, dilecti Filii,

Quemadmodum « Christus heri et hodie, ipse et in saecula »; [2] ita numquam excidit, numquam deficit Ecclesia eius. Aetas aetate truditur; at si temporum fuga hominum instituta fatiscunt ac corruunt, si fluxa luce coruscantes humanae doctrinae alterna

[1] S. Petr. Chrysol. – Migne, P. L., LIV, 741.

[2] Hebr., XIII, 8.

vice commutantur, aeternum tamen fulgens stat crux dum volvitur orbis, atque affluentibus per tempora populis veritatis lumen impertit.

Serpunt saepenumero haereses ac fucatae veri specie gliscunt atque grassantur; at « inconsutilis » Iesu Christi vestis non scinditur. Catholicae fidei infitiatores oppugnatoresque, pervicaci superbia elati atque compulsi, in christianum nomen bellum renovant; at quos filios Ecclesiae arripiunt, eos, sacro purpuratos cruore, ad caelum martyres transmittunt. Etenim « nullo crudelitatis genere destrui potest sacramento crucis Christi fundata religio. Non minuitur persecutionibus Ecclesia, sed augetur; et semper dominicus ager segete ditiore vestitur, dum grana, quae singula cadunt, multiplicata nascuntur ».[1]

Haec, spei equidem ac solacii plena, Nostro succurrunt animo, cum, duobus hisce beatis martyribus ad Superûm honorem elatis, eorum laudes in hac Petriani templi maiestate, etsi presse, vobis coram celebrare aggredimur. Ii siquidem — egregia suae gentis specimina ac decora — in catholicam Ecclesiam teterrima exorta tempestate, dati sunt populo suo « in civitatem munitam et in columnam ferream et in murum aereum »;[2] atque adeo neque haereticorum fallaciis turbari neque potentiorum minis terreri potuerunt. Illorum nempe gloriosi agminis veluti duces ac magistri habendi sunt, qui — nec pauci, neque humili tantummodo loco nati — ex universa Britannia errorum fluctibus impavido pectore obstiterunt, ac suo profuso sanguine tenacissimum in Apostolicam Sedem amorem testati sunt.

Alter, suavissimo ingenio praeditus, sacris profanisque disciplinis summopere eruditus, ita aequales suos sapientia virtuteque praestitit, ut, ipso Angliae Rege auspice, Roffensis Episcopus renuntiaretur. Quo quidem in gerendo munere tam incenso pietatis ardore impensaque animarum caritate flagravit, tamque sollerti alacritate in catholicae doctrinae integritate tuenda enituit, ut eius episcopalis aedes Dei templum potius quam privata domus,

[1] S. Leo M., Serm. 82, 6.

[2] Ier., I, 18-XV, 20.

et optimarum artium domicilium studiorumque Universitas videretur.

Gracile corpus ieiuniis, flagellis, ciliciis castigare sollemne habebat; ac nihil antiquius quam ut miseros inviseret, eorum relevaret aerumnas, inopiam recrearet, et si quos invenisset admissorum foeditate turbatos terroreque fractos, demissos eorum animos ad divinae misericordiae fiduciam alliceret atque revocaret. Saepenumero, dum sacrâ litabat hostiâ, uberes e micantibus oculis fundebat lacrimas, indices ac testes aestuantis eius caritatis; dum vero apostolici concionatoris muneri vacabat, non hominum nuntius ac praeco, sed quasi Dei Angelus terrestri concretione indutus adstantibus omnibus videbatur.

Atsi in omne genus aegritudines miti benignoque animo erat, cum tamen de religionis incolumitate germanaque integritate morum agebatur, veluti alter Praecursor Domini, cuius nomine gloriabatur, veritatem coram omnibus edicere divinaque praecepta omni ope tueri numquam reformidabat. Nostis profecto, venerabiles fratres ac dilecti filii, quam ob causam sit Noster in capitale suae vitae discrimen vocatus atque adactus. Casti connubii sanctitatem, quae catholicos decet omnes, etsi regio diademate insignitos, itemque hierarchiae primatum, quem Romani Pontifices divinitus obtinent, illustrare, vindicare, tutari animose non destitit. Quam ob rem in vincula detrusus, ac dein ad ferale supplicium deductus est. Ad quod quidem cum serena fronte accederet, per Ambrosianum hymnum caelesti Numini summas grates agebat, quod sibi liceret mortalis huius vitae cursum immortali martyrum decorare gloria; atque se, populum, Regem incensissima prece Deo commendabat: unde perspicuum est caritatem patriae catholica religione non minui, sed augeri quam maxime. Cum vero patibulum ascenderet, atque ob solem de caelo affulgentem veneranda eius canities veluti diadema renideret, illud hilari vultu protulit: « Accedite ad eum, et illuminamini; et facies vestrae non confundentur ».[1] O procul dubio sanctissi-

[1] Ps., XXXIII, 6.

mae eius animae e corporis vinculis liberatae et ad Superos evolanti, obviam festiva Angelorum Sanctorumque agmina occurrerunt.

Alterum sanctitatis sidus hanc eamdem tempestatem suo lucis itinere signat; Thomam Morum dicimus, Magnum Angliae Cancellarium. Is, summa ingenii acie summaque in omnes disciplinas facilitate praestans, tanta hominum opinione ac gratia florebat, ut ad supremos rei publicae magistratus citato gradu perveniret. At non minore christianae perfectionis studio flagrabat; non tenuiore, in proximorum salute procuranda, caritate. Cuius rei documento sunt cum incensus orandi ardor, quo horarias etiam preces cotidie pro facultate recitabat, cilicium, quod piissime gerebat, crebraeque corporis castigationes; tum ea omnia, quae ad catholicae fidei incolumitatem tuendam et ad morum integritatem vindicandam tam alloquio, quam scriptis, gravissimi equidem ponderis, egit. Eâdem, ac Ioannes Fisherus, strenuitate animi praeditus, cum religionis sanctitatem capitali discrimine iactari cerneret, non summum, quo fruebatur, dignitatis munus abdicare, non inanem allicientium hominum pudorem respuere, non denique vel ipsi supremo Civitatis moderatori, ob Dei Ecclesiaeque praecepta, obsistere veritus est. Atque adeo in custodiam coniectus, cum uxoris liberorumque lacrimae eum e recto veritatis virtutisque itinere dimovere conarentur, defixis in caelum oculis praeclarissimus exstitit animi firmitatis exemplum. Quam ob rem, qui non multis ante annis scripserat « mortem pro fide non esse fugiendam », e vinculis ad supplicium libenti fidentique animo incessit; atque e supplicio ad sempiternae beatitatis gaudia evolavit. Iuvat igitur heic, venerabiles fratres ac dilecti filii, praeclaram illam S. Cypriani martyris sententiam repetere: « O beatum carcerem, qui homines mittit ad caelum.... O pedes feliciter vincti, qui in itinere salutari ad Paradisum diriguntur ». [1]

Iam vero hi sanctissimi viri, qui christianae fidei integritatem divinaque Romani Pontificis iura suo sanguine consecrarunt, in

[1] Migne, P. L., IV, 425-IV, 416.

hac sede catholici nominis capite et apud sacras Beati Petri exuvias, merito utique per Nos, Apostolorum Principis heredes, summis religionis honoribus decorantur. Atque interea nihil aliud restat, nisi ut vos, qui venerabundi adestis, eosque omnes, quos ubique gentium habemus in Christo filios, iterum iterumque adhortemur ut ad eorum virtutes imitandas, ad eorumque sibi universaeque Ecclesiae patrocinium implorandum mentes animosque convertatis. Quodsi non omnes, ob sacrosanctas Dei leges vindicandas, ad martyrium vocamur, at omnes per evangelicam sui abnegationem, per voluntariam corporis castigationem perque operosam christianae vitae probitatem, « martyres efficiamur voluntate... ut eamdem atque illi mercedem consequamur ». [1]

Hoc vero potissimum cupimus ut instantibus precibus a Deo contendatis, ut scilicet, hisce interpositis caelestibus suffragatoribus, tandem aliquando Anglia « eorum intuens exitum conversationis, imitetur fidem »; [2] atque adeo ad Nos redeat « in unitatem fidei et agnitionis filii Dei ». [3] Qui a Nobis adhuc dissident, intento animo considerent veteres suae Ecclesiae glorias, quae Romanae huius Ecclesiae fastos referunt summeque adaugent; perpendant iidem, quod optamus vehementer, Apostolicam hanc Sedem iam diu ipsos omnes expectare praestolarique, non in alienam domum, sed in propriam, tandem aliquando redituros. « Pater sancte — divinam geminamus Iesu Christi precem — serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi; ut sint unum, sicut et nos... » [4] Amen.

[1] S. Basil. – Migne, P. G., XXXI, 508.
[2] Cfr. Hebr., XIII, 7.
[3] Eph., IV, 13.
[4] Ioan., XVIII, 11.

LITTERAE DECRETALES

I

BEATO IOSEPHO BENEDICTO COTTOLENGO, CONFESSORI, FUNDATORI PARVAE DOMUS A DIVINA PROVIDENTIA AUGUSTAE TAURINORUM, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Benignissimus Deus, cuius sapientia creata sunt omnia quae facta sunt, ea mirabilibus providentiae suae legibus regit gubernatque. Ipse, qui pascit volatilia caeli, *quoniam non serunt, neque metunt, neque congregant in horrea;* qui lilia agri, quae *non laborant, neque nent,* sic vestit, ut *nec Salomon in omni gloria sua coopertus fuerit sicut unum ex istis,* praestantiore quadam singularique dilectione, hominum, quos ad suam fecit imaginem, curam habet. Unigenitus autem Dei Filius, qui venit in mundum *ut salvetur mundus per Ipsum,* quique in suae vitae mortalis decursu *benefaciendo transiit* et *sanans omnem languorem et omnem infirmitatem in populo* admonet quidem ne solliciti simus de victu, neque de vestitu; scit enim Deus quia his omnibus indigemus; sed et mandatum illud novum dedit nobis *ut qui diligit Deum diligat et fratrem suum,* quin imo proximum diligi iussit sicut seipsum, misericordes esse sicut Pater caelestis misericors est, atque divites praecipue quod sibi supersit dare pauperibus.

Quibus potissimum evangelizandis eorumque necessitatibus ac doloribus omnigenis leniendis cunctis anteactis saeculis sanctissimos excitavit viros ac mulieres, qui, caritate Christi inflammati eiusque sectantes vestigia, pauperibus miserisque omnibus, veluti dominis et heris inservierunt, ut eorumdem animos ad caelestium bonorum spem et amorem erigerent. Quos inter procul dubio praestare visus est superiori saeculo Beatus Ioseph Benedictus Cottolengo, qui, ut verbis utamur cl. m. Leonis Papae XIII, Praedecessoris Nostri, *magna in Deum caritate incensus et divinae Providentiae ope unice fretus, exstitit in Italia nostra aemulator Vincentii a Paulo tum in miseris afflictisque sublevandis, tum in eorum provehenda sempiterna salute.* Ipse namque, Iesu Christi vestigia et consilia penitus prosecutus, non modo dedit pauperibus quod sibi superfuit, sed omnibus sese rebus expoliavit, ut illis succurreret; imo etiam contra humanae prudentiae dicteria et sperabile auxilium, quovis infelicitatis genere oppressos in unum con-

gregavit, aluit, curavit, vivam Christi imaginem in ipsis considerans, unice divina Providentia confisus, quae mirabilibus modis, ac saepe saepius supernaturali etiam interventu, eius operibus praesto fuit. Qua ratione ille vivens perfectum se exhibuit caritatis exemplar, et defunctus adhuc loquitur in mira illa *Parva Domo a divina Providentia*, quae Augustae Taurinorum ab ipso instituta, dignis caritatis operibus, misericordiarum Patre auctore, usque in hodiernam diem Christi Ecclesiam summopere condecorat.

Iure ergo meritoque Nos eum, favente Deo, hodie Sanctorum cohonestavimus honoribus, ut peropportunum ille sit universae hominum societati, de qua tam praeclare ipse meruit, exemplum non ad intuendum tantum sed ad imitandum praesertim, tum in Christi caritate erga pauperes miserosque omnes colenda, tum in maxima divinae Providentiae fiducia ponenda; Nostris vero hisce Litteris Decretalibus sanctissimae eius vitae commentaria et omnia in eiusdem beatificationis et canonizationis causa peracta recensentes, praeclarissimam eiusdem memoriam, quae semper et ubique terrarum in benedictione erit, cupienti animo consecrare volumus.

Ex piissimis parentibus, Iosepho Antonio Cottolengo et Benedicta Clarotti, Braydae, in urbe tum Astensis dioecesis, nunc vero Taurinensis archidioecesis, ortum ille duxit die tertia mensis Maii, anno millesimo septingentesimo octogesimo sexto, et insequenti die in paroecia S. Andreae sacro baptismate renatus est eique Ioseph Benedictus nomina imposita sunt. Ad christianam institutionem et egregiam virtutum disciplinam diligentissime educatus, iam puerulus singulari a Deo gratia praeventus est eique felicia vocationis suae germina indita. Vix namque quinquennis puer, cum domus cubicula quaquaversus metiretur, sciscitanti matri ecquid ageret, *Aetate maior*, inquit, *quum fuero, in omnibus hisce cubiculis pauperes infirmos collocabo*. Equidem cum beato Iob dicere poterat: *Ab infantia mea crevit mecum miseratio*. A prima enim aetate panem, fructus, parvum peculium suum pauperibus donabat; cum vero nihil donandum haberet, a parentibus postulabat. Quae quidem praemonstrare videbantur quid aliquando, divino instinctu afflatuque, ipse esset facturus. Sed non in proximum tantummodo caritate, verum etiam singulis ceteris iam ab adolescentia enituit virtutibus, adeo ut pientissima eius mater dicere non dubitaverit: *Domi nos sanctum habemus*.

Aetate annorum non amplius quam novem dignus est habitus, qui ad sacratissimum Eucharistiae Sacramentum primum admitteretur, erga quod ipse usque ad suae mortalis vitae exitum maximo amoris aestu flagravit. Braydae antea, in Astensi deinde Seminario dioecesano studiorum curriculo, non absque divino patenti auxilio, suaque assidua diligentia feliciter expleto, sacerdotio, prout iam a pueris ardenter exoptabat, die octava Iunii mensis,

anno millesimo octingentesimo undecimo auctus est, ac insequenti die, in patria ecclesia paroeciali S. Andreae, eo animi fervore sacrum primum litavit, ut innumeris adstantibus civibus angelus potius videretur quam homo.

Eius autem pietas et ad christianam perfectionem contentio in dies succrescebant. Amor, quo interius aestuabat dum sacris mysteriis vacaret, mirum in modum ex ore succenso, ex lacrimis, ex toto corporis habitu coruscabat. Mundi contemptu, solitudine, oratione, actuoso caritatis studio ad illum sese comparabat apostolatum, ad quem longe lateque exercendum divinitus vocabatur. Eius virtutum fama percrebrescente, biennio post, confessario suo parocho Emmanuele Amerano, eximiae sanctitatis viro, suadente, Corneolanum venit, in Albae Pompeiensis dioecesis oppidum, ut curionis vices gereret; ibique ad annum moratus, praeclarum ac salutiferum operum ac virtutum reliquit exemplum.

Post elapsum annum cum de sui confessarii praecepto Augustam Taurinorum se contulisset, ut sacrae theologiae studia in Collegio Provinciarum compleret, doctoralem lauream singulari laudis praeconio adeptus est; et adeo illic pietate, morum innocentia omnibusque sacerdotalibus virtutibus praefulsit, ut ceteris exemplo et admirationi esset; ac tantum in patriam reversurus desiderium sui reliquit, ut nocturno tempore ab ea urbe coactus sit discedere.

Braydam igitur in paternam domum reversus, ad biennium ibi moratus est ac tanto studio per id tempus sacerdotalia obivit munera, ut non S. Andreae paroeciae solummodo, sed et propinquorum etiam oppidorum curionum, absque lucri spe vices agere diceretur. Diro tum insaeviente contagioso morbo, insolita caritatis flamma incensus, ad aegrotorum lectulum, tam in nosocomio quam in privatis domibus degentium, primus festinanter advolabat, medicamenta et victum aere quoque suo suppeditans pauperibus, et in vitae discrimine versantibus sacerdotale praebens ministerium. Veriti parentes ne improbis succumberet laboribus, eum ab illo contagionis periculo avertere conabantur; at ille, belli tempore nosci milites respondere solebat, ac maiore studio impavidus operi illi sancto non desinebat incumbere. Cum paulo post, Deo favente, lues cessisset, Dei Famulus dignus aestimatus est, qui inter socios Congregationis presbyterorum Ecclesiae Corporis Christi et in Canonicorum Sanctissimae Trinitatis coetum in aede metropolitana Taurinensi cooptaretur; in quo munere obeundo optime sese gessit. Summo mane, pia meditatione peracta, atque Missae Sacrificio ferventissime litato, usque ad meridiem sacramentalibus confessionibus excipiendis incumbebat; conciones tum in Corporis Domini ecclesia tum in aliis ecclesiis, oratoria arte et elegantia posthabita, cum magno vero ani-

marum fructu frequenter habebat. Praecipuam pauperum aegrorumque dilectionem et sollicitudinem constanter ostendebat, atque semper hilaris et affabilis, alter Philippus Nerius videbatur, ita ut a populo *Canonicus bonus* passim vocaretur.

Quae tamen prodroma tantum erant opera illius vehementissimae caritatis, quae Beati Iosephi Benedicti Cottolengo virtutum omnium sane princeps fuit, eiusque sanctitudinis laus praecipua. Divino quidem instinctu ad virtutem hanc impensius in dies exercendam sese incitatum sentiebat, et continuo ad eius aures verba illa s. Pauli Apostoli insonabant: *Caritas Christi urget nos*. Cum enim sacerdos, quo conscientiae moderatore utebatur, aperte olim dixisset illi, velle Deum ad certam quamdam rem, quae in Suam profecto maiorem gloriam esset cessura, eius adhibere operam, anxio haerebat animo quidnam sibi foret agendum ut divinae obsecundaret voluntati. Quaelibet vero haesitatio ex eius animo evanuit, postquam ille, piissimi suae Congregationis Rectoris hortatu, S. Vincentii a Paulo vitae historiam legisset et collegis dein retulisset quibusnam locis ipse magis delectatus esset. Qua quidem lectione, herois illius caritatis exemplar imitandi desiderio magnopere incensus, perspicue intellexit se illud Augustae Taurinorum facere oportere in pauperum et omne genus aegrorum bonum, quod Parisiis Vincentius tam mirifice gessit. Illud accessit eius animo incitamentum, quod, vocatus ad peregrinam quamdam mulierem infirmam postremis Ecclesiae sacramentis reficiendam, eam iam morti proximam invenit in foedo quodam tugurio miserrime degentem, circum complorantibus eius viro et duobus tenellae aetatis filiis. Evenerat enim ut misella una cum suis iter faciens Galliam versus, Taurinum quum pervenisset, gravi morbo correpta frustra ad nosocomium confugisset, inde reiecta quia praegnans, ab hospitio vero mulieribus parturientibus excipiendis item repulsa, quia gravi morbo laborans; ideoque infelix in tugurio illo iacens animam agebat. Ipsi morienti adstitit summa cum caritate Dei Famulus, qui miserrimo spectaculo illo commotus, maximo afficitur dolore tum ob puerorum lacrimas tum ob viri moerorem, de Piis Taurinensibus Operibus conquerentis. Inde primum in Dei Famulo vehementissimum enatum est desiderium hospitium instituendi, quod, ceteris aliunde subsidiis deficientibus, imminentibus pauperum infirmitatibus subito prospiceret. Antequam consilium cum canonicis collegis communicaret, Corporis Christi templum ingreditur, et ad aeris campani sonitum fidelibus advocatis, sacris vestibus indutus, ante altare B. Mariae Virginis, quae a divina Gratia nuncupatur, diu oravit; mox in sacrarium reversus, hilaris ac festivus exsiliens, *Gratia facta est*, inquit, *gratia impetrata est; benedicta, benedicta Sancta Domina Nostra*. Absque mora, consentientibus canonicis, prope templum Corpo-

ris Domini, in loco vulgo *Volta Rossa*, cubicula duo conduxit, ubi primum aegrorum hospitium constitutum atque die decima septima Ianuarii mensis, anno millesimo octingentesimo vicesimo octavo, aegroto quodam paupere accepto, inauguratum fuit. Hocce quidem grandis illius operis, cui nomen *Parva Domus a divina Providentia*, Augustae Taurinorum a Dei Famulo Iosepho Benedicto Cottolengo, auctore Deo, fundati, humillimum, uti patet, fuit exordium; quod, in divinis consiliis absconditum, nullo modo tunc visum est tam grande et magnificum opus, ac perenne divinae Providentiae vere miraculum et triumphum evasurum per totum christianum orbem celeberrimum.

Illud ergo hospitium primum conductum plurimis excipiendis miseris, prout Dei Servus vehementer exoptabat, impar omnino erat; verumtamen, non sine divinae Providentiae dispositione contigit, ut civilis Taurinensis potestas, propius illic commorantium civium querelas precesque exaudiens, qui indicae luis tum per Italiam grassantis metuerent contagium ob tot pauperum aegrorumque proximitatem, de illo claudendo hospitio decretum ediderit. Quare, infirmis dispersis, Dei Famulus, eamdem domum in alium caritatis usum convertens, derelictos pueros et adulescentulas, Deo semper annonam suppeditante, excepit, eosque numero auctos domus universos continere non valebat. Cum autem desiisset contagio, in suburbanam, quae *Valdocco* nuncupabatur plagam, haud procul a B. Mariae Virginis a Consolatione sanctuario, suum transtulit hospitium, aliquot conductis vel emptis vel etiam a solo excitatis domibus. Quae quidem cum et ipsae pauperum turmis excipiendis impares adhuc viderentur, aliae atque aliae pro re nata et diversa hospitum condicione continuo domus adiungebantur, quae in pagum coaluere muro circumdatum. Hic omnibus omnia factus, omnes quotquot adveniebant Ioseph Benedictus, potius pater quam moderator, benignissime recipiebat ex utroque sexu miseros: pueros, iuvenes, senes, paralyticos, mutos, caecos, monstra quoque et quavis corporis non minus quam animi infirmitate sordentes.

Pro tot vero miseris alendis, curandis, redimendis, plures tam virorum quam mulierum religiosas familias, quas vocabat, ipse Dei Servus condidit, quae aeternae saluti et suae et eorum quibus adfuturae essent studiose prospicerent. Sorores idcirco ad se accivit, cooperante prae primis sanctae memoriae Maria Anna Nasi-Pullini, vidua piissima caritatis operibus impense dedita, quam per aliquot tantum annos, usque nempe ad eius obitum, qui mense Novembri, anno millesimo octingentesimo trigesimo secundo evenit, validam sibi adiutricem habuit; illarumque munus praecipuum erat aegrotis ceterisque hospitibus inservire, quarumdam vero arctiore disciplina paenitentem et contemplativam agere vitam.

Item ex maribus Fratrum familias instituit, ex quibus in variis hospitiis alii medicis et chirurgis adessent adiutores, alii alias puerorum, virorum, senum familias regerent; adulescentulorum denique et iuvenum parva condidit seminaria, qui postquam litteris sacrisque disciplinis vacassent, sacros Ordines susciperent ministeriumque sacerdotale tum in *Parva Domo*, tum etiam extra illam in pauperum domiciliis exercerent.

Has omnes religiosas Familias et quas supra memoravimus domos ipse Conditor ab unius voluit Moderatoris pendere potestate, quem Patrem nuncupari iussit, eo quia paterna quadam auctoritate universis praeesse deberet; leges insuper seu regulas singulis singulas familiis praescripsit easque servari studiose; quas ille non mentis suae acie, non ingenii sui viribus invenisse, sed ab ipsa Deipara Virgine, quae non semel magnae Matronae specie ipsi conspiciendam se dedisse fertur, una cum mandato de familiis illis instituendis prout ferret necessitas, se accepisse candide professus est.

Universos item in Parva Domo commorantes instantissime admonet, ut quotidie sacro intersint et Eucharistica se dape reficiant: ut diu noctuque *laus perennis* in magnifico illic exstructo templo sine intermissione Deo personet, uberrimum divinarum imbrem gratiarum super omnes attrahens; atque semper et ubique ex omnium ore Deo gratias suaviter exsiliat.

Tanti huius operis institutio ac moderatio, quae equidem totas unius hominis vires insumere poterat, Dei Famuli Iosephi Benedicti nullo modo valuit extinguere caritatem, cuius immo beneficos effectus ipse per urbes et oppida expandit; suosque alumnos iuxta uniuscuiusque familiae fines ad pueros instituendos, ad aegrotos in nosocomiis inserviendos aliaque caritatis officia exercenda in multas Pedemontanae regionis civitates immisit, ac Taurini primum infantiae asyla ad religionis monita aperienda curavit. Providit insuper ut religiosis mendicantibus pauperibusque externis eleemosyna daretur; utque calida isti hieme haberent diversoria et, dum ipsis panis et iusculum daretur, fidei quoque veritatibus et pietate imbuerentur.

Tot inter praeclara opera, quorum unus ipse erat supremus moderator, Dei Famulus, divinae Bonitati et Providentiae unice prorsus confisus, tamquam *bonus pastor* versabatur; atque heroicae caritati, qua flagrabat, sapientiam ac prudentiam ita sociabat omnibusque rebus tam fortiter ac suaviter prospiciebat, ut mirabilis tum in Parva Domo, tum in ceteris a se conditis Institutis maxima regnaret disciplina ac perfectus ordo una cum perfecta laetitia ac caelesti quadam beatitate. Intereaque quotidianum miraculum illud, quo innumeri homines, pauperes quidem cuiuscumque generis et aerumnosi, nullis reditibus, nulla prorsus petita stipe, sed a providentissimo Deo tantum praestito auxilio, in Parva illa Domo recipieban-

tur, eisque victus, vestes aliaque ad vitam tum spiritualem tum temporalem suppeditabantur, magis in dies clarescebat; eiusque instrumentum princeps procul dubio Ioseph Benedictus erat; qui tamen humillimus semper et impensissima ardens caritate atque illimitata in divinam Providentiam fiducia plenus, ante mentis oculos illa divini Magistri verba semper habens *quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis*, quemcumque pauperem et languentem *suum* habebat *dominum* et talem ab universis alumnis suis haberi volebat; atque, omnibus omnia factus, laboriosissimam ducebat vitam usque dum, anno millesimo octingentesimo quadragesimo secundo, epidemico typho Augustae Taurinorum grassante, qui Parvae Domus incolis nequaquam pepercerat, quos inter fere omnes presbyteri caritatis victimae obierant, et ipse Dei Famulus Benedictus contagioso morbo correptus est. Ille namque, ne quis ob sacerdotum penuriam spiritualibus destitueretur auxiliis, animae prodigus adeo laboribus et insomniis defatigatus est, ut facile et ipse morbo illo graviter correptus sit, ita disponente Deo, ut caritas in proximum, quae praecipua eius vitae fuerit virtus, princeps quoque esset eius mortis causa. Postremum igitur diem suum proximum praevidens, dilectissimis Parvae Domus *familiis*, hospitibusque consalutatis, ut silentio et humili ad Deum prece ad mortem sese pararet, paradisum tantum anhelans, Cherium apud fratrem suum Aloisium canonicum fere moribundus transferri voluit; ibique, novem post dies, extremis ecclesiae sacramentis pientissime receptis, Beatissimam Virginem Mariam, quam tenerrima semper devotione coluit, *matrem suam* invocans et illa psalmi verba proferens: *Laetatus sum in his quae dicta sunt mihi: in domum Domini ibimus*, die trigesima mensis Aprilis, anno aetatis suae quinquagesimo sexto, iusti super labiis risu, sanctissima functus est vita. Pauperum patre demortuo, ad invisendas eius exuvias easque recolendas turba multa accurrit, omnesque stupentes vultum eius iam morbo deformatum pulcherrimum post obitum factum ac veluti leniter subridentem aspexerunt.

Cadaver, universa fere Cheriensi civitate, solemni pompa, triumpho simili, comitante, ad collegiatam ecclesiam delatum est, ubi iusta funebria persoluta sunt, ac triduo post ad *Parvam Domum* nocturno tempore deductum, ibique sollemnia parentalia celebrata et Dei Famuli exuviae in sacello, B. Virgini a Rosario dicato, quod ipsemet vivens, utpote suae pacis aeternae locum, sibi selegerat, multos inter questus et lacrimas hospitum potissimum et alumnorum, conditae sunt. Tanti Viri sanctitatis opinio in aliquot tantummodo Italiae locis coërceri non poterat, iamque illa latius succrescebat ob potissimum quod supra diximus perenne divinae Providentiae miraculum, cuius fama per totum catholicum orbem convolaverat. Quare plurium Sacrorum Antistitum, Regalium Sabaudiae Principum,

cleri populique dioecesium multarum precibus lubenti animo annuens s. m. Pius Papa Nonus, Decessor Noster, rite confectis ac probatis processibus ordinariis super fama sanctitatis vitae, virtutibus et miraculis ipsius Dei Famuli Iosephi Benedicti Cottolengo, die decima nona Iulii mensis, Divo Vincentio a Paulo sacra, anno millesimo octingentesimo septuagesimo septimo eiusdem Causae introductionis Commissionem sua manu signavit. Postea vero de Venerabilis Servi Dei virtutibus apud S. Rituum Congregationem disceptatum est, de quarum heroicitate fel. rec. Praedecessor Noster Leo Tertiusdecimus, die decima mensis Februarii, anno millesimo nongentesimo primo, solemne edidit decretum. Mox de duobus miraculis disceptatum est, quae eiusdem Venerabilis Dei Famuli intercessione a Deo dicebantur patrata; quibus acerrimo iudicio perpensis ac probatis, cl. m. Benedictus Decimus quintus, et ipse Praedecessor Noster, die tertiadecima Augusti mensis anno millesimo nongentesimo sextodecimo, solemniter edixit: *Constare de duobus propositis miraculis: nempe de primo instantaneae perfectaeque sanationis Mariae Liberatae Re a cistite gravissima et lethali infectione parta ab absorptis urinae elementis, deque altero instantaneae perfectaeque sanationis sororis Mariae Perdolentis a cirrhosi biliari.* Eodem autem anno, decima die mensis Decembris, *tuto procedi posse ad solemnem Venerabilis Famuli Dei Iosephi Benedicti Cottolengo Beatificationem;* cuius sollemnia, immani per orbem bello furiose saeviente, peropportune, ut christiano populo tantum caritatis exemplum ad imitandum proponeretur, insequenti anno, die Paschae Resurrectionis D. N. Iesu Christi festo, qui octavus erat mensis Aprilis, in Vaticana Patriarchali Basilica, maxima populi frequentia et laetitia peracta sunt. Huiusmodi glorificationis nuncius in novensilem Beatum, cuius nomen, una cum prodigiosi *Parvae Domus* in dies incrementi fama, ad orbis extremas usque plagas resonabat, fidelium animos magis magisque excitavit ad pietatem et fiduciam fovendam eiusque validum patrocinium implorandum. Cum igitur post indultam eidem Beato venerationem, novis benignissimus Deus prodigiis Eius gloriam confirmare et augere dignatus sit, de eiusdem Beati Canonizatione impetranda Nobis enixe porrectae sunt preces; dieque Februarii mensis ultima anni millesimi nongentesimi vicesimi tertii, Nos Causam reassumi libenter concessimus. Quapropter a dilecto filio Caesare Federici, pervigili huius Causae novo Postulatore, quatuor propositae sunt mirae sanationes, quae a Deo ad Beati invocationem patratae visae fuere. Super quibus Augustae Taurinorum et Patavii apostolicae inquisitiones peractae sunt, ac, variis de causis duabus sepositis, super duobus, quae infra narrantur, miraculis rite apud S. Rituum Congregationem disceptatum est.

Prima prodigiosa sanatio ita evenit: Soror Beniamina, in saeculo Ama-

bilis Stradiotto, e Vincentiana Familia ab ipso Beato Iosepho Benedicto instituta, Februario mense elapsi anni, influentiali febri fuit affecta, cui purulenta successit otites et postea gravis mastoidites. Haec omnia in oppido *Thiene* Patavinae dioecesis primum contigerunt. Medicus huius loci, nec non alii otoiatrae seu Patavii, seu postea Taurini, quo Soror infirma translata est, necessariam esse chirurgicam operationem edixerunt, et circa aurem die trigesima Martii mensis capilli tonsi sunt ut libera ferro via pararetur. Soror Beniamina ferventissime Beatum exoravit ut sanationem a Deo impetraret, infirmae auri autem strophiolum, quod urnam corpus Beati continentem tetigerat, apposuit una cum eiusdem imagine, doloribus atrociter eam, hora post meridiem octava, adhuc torquentibus. Iterata Beati invocatione, per unius horae spatium placide obdormivit. Dein, expergefacta, omnia morbi symptomata ex toto evanuisse persensit.

Altera proposita sanatio Margaritam Bocca, Francisci Massimino uxorem, respicit. Haec mulier annos nata viginti quatuor in dystocia, quae eam per quadraginta octo horas vexavit, et a qua per laboriosissimam chirurgicam operationem liberata fuit, parietalis membranae lacerationem est passa, quae fistulam cistocolpicam efformavit, duorum centimetrorum diametro. Magnae notae chirurgus ter, dissecto quoque ventre, manus, ut fistulam occluderet, apposuit, sed incassum, et sanatio naturae viribus aut chirurgicae arti omnino impossibilis edicta. Deficiente humana spe, infirma, eius soror, Vincentianae Sorores ex instituta a Beato Iosepho Benedicto Familia, quibus infirmarum cura in clinica domo, in qua Margarita versabatur, concredita est, eumdem Beatum ferventissime deprecatae sunt: apposita infirmae corpori de Beati reliquiis particula. Haec die vicesima mensis Maii anno millesimo nongentesimo trigesimo primo facta sunt. Margarita tranquillo somno corripitur. Summo diei sequentis mane illa perfecte sanata expergiscitur.

Utrumque miraculum chirurgi medentes, nec non tres periti ex officio a S. Rituum Congregatione adlecti unanimiter conclamant. De quibus sanationibus in trina iudicii sede, ut ius est, disceptatum est, ac demum coram Nobis die tertiadecima Februarii mensis elapsi, servatis omnibus de iure servandis, bina miracula approbata sunt; Nos vero die decima octava insequenti Decretum ediximus: *Constare de duobus miraculis, a Deo per Beati Iosephi Benedicti Cottolengo intercessionem patratis, nempe de instantanea perfectaque sanatione sive Sororis Beniaminae Stradiotto a gravi mastoidite ab otite, sive Margaritae Massimino Bocca ab incurabili fistula cistocolpica.* Porro ad huius nobilissimae Causae felicem exitum unum supererat, ut nempe Nos decerneremus *tuto* procedi posse ad sollemnem eiusdem Beati Canonizationem. Proposito itaque a dilecto filio Nostro Alexandro S. R. E.

Cardinale Verde, Causae Ponente seu Relatore, dubio, an, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam Beato Iosepho Benedicto Cottolengo ab Apostolica Sede venerationem, *tuto* procedi posset ad sollemnem ipsius Canonizationem, in generalibus comitiis coram Nobis die vicesima eiusdem mensis habitis, unanimi affirmativo suffragio tum venerabiles fratres Nostri Cardinales, tum dilecti filii Officiales Praelati et Consultores Sacrorum Rituum Congregationis responderunt. Nos vero preces ingeminari adstantes hortati, Sancti divini Spiritus lumen adprecaturi, Nostram proferre sententiam ad vicesimam quartam subsequentem diem distulimus, in qua, arcessitis Cardinalibus Camillo Laurenti, praefatae S. Rituum Congregationis Praefecto, et Alexandro Verde, Causae Ponente, nec non Alfonso Carinci, eiusdem Congregationis a Secretis, et Salvatore Natucci, Fidei generali Promotore, Sacro prius litato, ediximus: *Tuto procedi posse ad sollemnem Beati Iosephi Benedicti Cottolengo Canonizationem.*

Quibus omnibus peractis, ut sapientissimus a Decessoribus Nostris in tanto negotio statutus servaretur ordo, quinta die huius Martii mensis, S. R. E. Cardinales in *secretum* primo collegimus Consistorium, in quo quem antea memoravimus Cardinalis Camillus Laurenti de Beati Ioseph Benedicti Cottolengo, nec non Beati Conradi a Parzham, Confessoris, laici professi Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum, ac Beatae Teresiae Margaritae Redi a Sacro Corde Iesu, Virginis, monialis professae Ordinis Carmelitarum Discalceatorum, vita et miraculis, deque actis, quae in eorum Causis Beatificationis et Canonizationis Sacra Rituum Congregatio, districto praevio examine, admisit et adprobavit, singillatim orationem habuit; qua expleta, Nos Patrum Cardinalium suffragia exquisivimus, et suam quisque aperuit sententiam. Quo secreto Consistorio absoluto, *publicum* quod vocant Consistorium habitum est, in quo dilecti filii Aulae Consistorialis Advocati brevi sermone et ipsi de praefatorum Beatorum praeclaris gestis singillatim retulerunt, Augusto Milani Advocato pro Beato Ioseph Benedicto Cottolengo perorante. Nos autem, etsi Beatos illos summopere optare dixerimus sanctitudinis infula decorare, tamen, cum de tantae magnitudinis negotio ageretur, id non ante decreturos diximus, quam in Consistorio *semipublico*, quod dicitur, omnes iterum Cardinales itemque universos, qui propius adsunt, Sacrorum Antistites suam aperuerint sententiam.

Paulo post, die nempe duodecima subsequenti, Consistorium istud habitum est, in quod plurimi venerabiles fratres Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi, una cum S. R. E. Cardinalium Conlegio, a Nobis convocati, plaudentes accesserunt, causa plene cognita ex commentariis, quos ad ipsorum quemque Nos transmittendos curavimus, de singulorum Beatorum,

quos antea memoravimus, vita, virtutibus, miraculis, nec non de actis universis in eorum Causis, a S. Rituum Congregatione peractis et probatis.

Adstantes igitur Nos allocuti, quid singuli de Beatis illis tribus ad Sanctorum Caelitum honores provehendis sentirent, religiose Nobis significare vellent rogavimus. Exceptis vero eorum suffragiis, in idem ipsos consentire quod Nobis summopere placeret, admodum gratulati sumus, quod ex hac honoris amplificatione, qua illi tres Beati Caelites apud militantem Ecclesiam decorati sint, non parum christifidelibus futurum spiritualis utilitatis. Quapropter Beatae Teresiae Margaritae Redi atque Beati Iosephi Benedicti Cottolengo Canonizationi in Patriarchali Basilica Vaticana, Deo adiuvante, sollemniter celebrandae hodiernam diem undevicesimam nempe mensis Martii, indiximus, eodem quippe die, quo Beatum Pompilium Mariam Pirrotti, in Sanctorum numerum referre iam Nos decrevimus; Canonizationi autem Beati Conradi a Parzham diem diximus vicesimam proximi Maii mensis, festum scilicet Pentecostes. Atque interea omnes in Domino adhortati sumus, ut hoc voluntatis Nostrae propositum suppliciter Deo commendare ne intermitterent. De quibus omnibus adstantes dilectos filios Protonotarios Apostolicos, ut iuridica acta conficerent de more mandavimus.

Quum autem faustissima hodierna statuta dies illuxit, in Petrianam Patriarchalem Nostram Basilicam, magnificentissimo nitentem apparatu et frequentissimo stipatam populo, quamplurimi Romanae Curiae Praesules, Officiales, Sacrorum Antistites et amplissimus Cardinalium Senatus, solemni supplicationis ritu, saecularis et regularis cleri ordinibus praeeuntibus, una simul et Nos ingressi sumus; atque, Augustissimo Sacramento devote adorato, ad Nostram Nos pervenimus Cathedram ibique sedimus. Tunc ad postulationem *instanter* factam per dilectum filium Christophorum Astorri, Sacri Consistorii Advocatum, a dilecto filio Nostro Camillo S. R. E. Cardinale Laurenti, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto et hisce Canonizationibus procurandis praeposito, Nos maximopere optare Beatos illos Caelites in Sanctorum album adscribere diximus; velle tamen ut antea, ex tradito a maioribus ritu, uberior superni luminis copia, interposita caelestis Curiae supplicatione, ab omnibus impetraretur. Quod quidem cum iterum ac tertium, *instantius* nempe et *instantissime* factum sit, Spiritus Sancti lumine ferventius implorato, Nos, in cathedra sedentes, uti supremus catholicae Ecclesiae Magister, sollemniter ediximus: *Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E.*

Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatum Iosephum Benedictum Cottolengo, Beatum Pompilium Mariam Pirrotti, Beatam Teresiam Margaritam Redi Sanctos esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali illorum memoriam quolibet anno, die eorum natali, nempe Iosephi Benedicti Cottolengo die trigesima Aprilis, Pompilii Mariae Pirrotti die quintadecima Iulii, inter Sanctos Confessores non Pontifices, Teresiae Margaritae Redi die septima Martii, inter Sanctas Virgines, pia devotione recoli debere. In Nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.

Qua Canonizationis formula a Nobis edicta, porrectis Nobis a praefato Consistoriali Advocato, Cardinalis Procuratoris nomine, precibus annuentes, Decretales de iisdem Canonizationibus sub plumbo Litteras fieri expedirique iussimus; ab Apostolicis vero Protonotariis ad perennem earumdem memoriam publicum confici instrumentum. Deo insuper omnipotenti gratiis ob hoc tantum beneficium ex imo corde actis, novensilium Sanctorum ab ipso Domino invocavimus patrocinium; pontificale Sacrum deinde oblaturi ad aram accessimus ac, peracta evangelica lectione, quotquot aderant homilia allocuti sumus, breve novensilium Sanctorum elogium texentes, eorumque exempla omnibus non ad intuendum tantum, sed ad imitandum potissimum proposuimus; atque Sancti Iosephi Benedicti *non absimili morte nostram concludere vitam* adprecati sumus; *idque nobis omnibus*, inquimus, *deprecatione sua, conciliet inclitus Deiparae Virginis Sponsus, cuius hodie festum ubique gentium celebratur, quique, assidentibus sibi Iesu ac Maria, e terrestri hoc exilio ad caelestem patriam evolavit.*

Apostolicam deinde benedictionem et plenariam admissorum indulgentiam peramanter in Domino impertiti sumus, ac, Deo propitio, pontificale Sacrum persolvimus.

Sanctissimi itaque viri Iosephi Benedicti Cottolengo, magni caritatis herois et divinae Providentiae administri, memoria Nostris hisce Litteris summo sanctitudinis honore consecrata, nunc Ille, humilis iam Tertii Franciscalis Ordinis sodalis ac Divi Vincentii a Paulo aemulator optimus, Superno Numini, inter angelicos choros, gratiarum concinens hymnum, *Deo gratias* illud, quod vivens in terra semper in ore habuit, millies ac millies *laude perenni* iterare non desinit, quemadmodum Parva in illa Domo, quae et hodie praeclarissimum divinae Providentiae perstat monimentum, die ac nocte perpetuo fas est audire. Nos quoque, quibus, licet immeritis, datum est illum Dei servum bonum ac fidelem Caelitum corona decorare, *sacrificium laudis* ipsimet Deo omnipotenti ex imo corde offerimus, qui respexit humilitatem Servi sui, Eique maximas gratias agimus hodie et semper et per infinita saecula saeculorum.

Omnibus ergo quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia, Apostolicae potestatis plenitudine, universa et singula quae supra memoravimus iterum confirmamus et roboramus, statuimus et decernimus, atque catholicae Ecclesiae denunciamus. Mandamus insuper ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus habeatur fides, quae hisce Nostris praesentibus haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero, ausu temerario, Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti et voluntatis infringere vel eis contraire vel attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo quarto, die decimanona mensis Martii, in festo S. Ioseph, B. M. V. Sponsi, Pontificatus Nostri anno tertiodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego Ianuarius Episcopus Ostiensis et Albanensis Cardinalis Granito Pignatelli di Belmonte, Decanus Sacri Collegii.

✠ Ego Michaël Episcopus Tusculanus Cardinalis Lega.

✠ Ego Donatus Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis Sbarretti.

✠ Ego Fr. Thomas Pius Ord. Praed. Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis Boggiani, Cancellarius S. R. E.

✠ Ego Aloisius Episcopus Praenestinus Cardinalis Sincero.

✠ Ego Henricus Episcopus Veliternus Cardinalis Gasparri.

Ego Caietanus tit. S. Agathae Gothorum Presbyter Cardinalis Bisleti.

Ego Achilles tituli S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Locatelli.

Ego Ioannes Baptista tituli S. Mariae in Transpontina Presbyter Cardinalis Nasalli Rocca de Corneliano.

Ego ALOISIUS tituli S. Petri ad vincula Presbyter Cardinalis CAPOTOSTI, Datarius.

Ego LAURENTIUS tituli S. Pancratii Presbyter Cardinalis LAURI, Maior Paenitentiarius.

Ego Fr. ALEXIUS HENRICUS M., O. S. M., tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis LÉPICIER.

Ego PETRUS tituli S. Mariae trans Tiberim Presbyter Cardinalis SEGURA Y SAENZ.

Ego EUGENIUS tituli Ss. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis PACELLI.

Ego FRANCISCUS tituli S. Mariae Novae Presbyter Cardinalis MARCHETTI SELVAGGIANI.

Ego Fr. RAPHAËL CAROLUS tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis ROSSI.

Ego IULIUS tituli S. Mariae supra Minervam Presbyter Cardinalis SERAFINI.

Ego ANGELUS MARIA tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis DOLCI.

Ego PETRUS tituli S. Crucis in Ierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI-BIONDI.

Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Protodiaconus Cardinalis LAURENTI.

Ego ALEXANDER S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis VERDE.

Fr. THOMAS PIUS O. P. Card. BOGGIANI
Cancellarius S. R. E.

C. Card. LAURENTI
S. R. C. Praefectus.

Dominicus Spolverini, *Archiep. tit. Lariss. Prot. Apost.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Can. Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA

die tertiadecima mensis Februarii, anno decimoquarto

Alfridus Marini, *Plumbator.*

Angelus Pericoli, *Scriptor Apostolicus.*

Reg. in Canc. Apost., vol. LII, N. 30. – Al. Trussardi, *a tabulario.*

II

BEATO POMPILIO MARIAE PIRROTTI A SANCTO NICOLAO, ORDINIS CLER. REGUL. PAUPERUM MATRIS DEI SCHOLARUM PIARUM SANCTORUM CAELITUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Claritas Dei, caelestem illuminans Ierusalem novam, haud raro sua luce perfundit fortes Christi milites adhuc in terra peregrinantes. Hi namque, dum totis viribus nituntur evangelicam assequi perfectionem, suarum virtutum splendore ita refulgent, ut vividiorem in frontibus suis divini Exemplaris referant imaginem. Huiusce miram pulchritudinem in humili illo magni sancti Ioseph Calasanctii alumno, Pompilio Maria Pirrotti a S. Nicolao, hodie nos exsultantes agnoscimus, qui ad Superum honores a Nobis, Deo opitulante, evectus, ceu sidus in caelo renidet, prout vivens in terra eximia refulsit sanctitudinis fama.

Calvoduni in Hirpinis, in Beneventanae archidioecesis oppido, ex Hieronymo iurisconsulto et Ursula Bozzuti, coniugibus pietate non minus quam generis antiquitate et bonorum copia praestantibus, die vigesima nona Septembris, anno millesimo septingentesimo decimo ortum ille duxit ac sequenti die sacro fonte renatus, Dominicum nomen habuit; adhuc puer, die nempe nona Decembris, anno millesimo septingentesimo quartodecimo sacro chrismate est delibutus. Adolescentulus parentum sollicitudini pro egregia sui animi indole apprime respondit; solatia ludosque respuens, pietatis operibus sedulo vacabat, morum innocentia, corporis maceratione, solitudinis amore, sacramentorum frequentia, ardentique in Deum et proximum caritate excellebat; apostolico vero muneri quasi praeludens, non modo aequales, sed maiores quoque natu, villicos praecipue et opifices in paterna domo famulantes, ad se munusculis etiam allectos, concionatoris personam induens, divina mysteria et christiana praecepta edocebat. Neque intra domesticos parietes suum continebat zelum; quodlibet namque iurgium, quodlibet inter vicinos exortum dissidium praesentem habebat eius opem et curam, ut dissentientes cito ad concordiam revocarentur. Alacri quoque studio, patre ipso praeceptore, litterarum et humanitatis disciplinis operam navavit.

Sed tot tantaeque virtutes, tantum solitudinis pietatisque studium aperte demonstrabant adulescentem ad perfectiorem vitam vocari. Anno

igitur aetatis suae sextodecimo, Dominicus intimam Dei vocem illam audiens: *Egredere de terra tua et de cognatione tua et de domo patris tui, et veni in terram quam monstravero tibi*, serio cogitavit in claustrum secedere. Parentes vero abeundi facultatem filio carissimo concedere renuebant; sed frustra homines Dei voluntati obsistere conantur; nam, victis ille naturalibus caritatibus, abruptis domesticae consuetudinis vinculis, relicta genitoribus consolatoria epistola, clam profectus Beneventum, in domum Ordinis Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum, quem iuventae in intelligentiae ac pietatis spiritu erudiendae pauperibusque evangelizandis deditum addictumque esse noverat, sese recepit. Inde Neapolim missus est, ubi Ordinis habitu suscepto, Dominicum nomen in Pompilium Mariam a S. Nicolao commutavit et religiosum tirocinium incepit. Quo singulari pietate et omnium laude rite absoluto, die vicesima quinta Maii, anno millesimo septingentesimo vicesimo octavo, sollemnia vota nuncupavit. Tunc Theate missus est ut sacris disciplinis operam daret: quibus incumbens doctrinae amorem cum pietatis studio ita coniunxit, ut perfecti simul et sancti theologi nomine appellari meruerit. Insequenti anno, Februario mense, per ecclesiasticam tonsuram in clericorum coetum cooptatus est atque ad minores ordines promotus.

Quinque vero transactis annis, in quibus tum Theate commoratus studiorum explendorum, tum Melphi recuperandae valetudinis causa, tum Thuriis, quo primum ad docendum missus fuerat, tum Francavillae litterarum magistri munere fungens, ubique sese exhibuit religiosae disciplinae observantissimum, a saeculo toto corde remotum, fabularum inimicum, studiorum amicum, in paenitentia et omnigena virtute mirabilem magis quam imitabilem; atque vere fuit qualem Paulus Titum hortabatur: in omnibus exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in gravitate; dignissimus proinde a Moderatoribus habitus, qui ad maiores Ordines eveheretur. Brundusii igitur, quo ut sacros istos Ordines ab illo Archiepiscopo susciperet, petere iussus est, ultima Februarii mensis die, anno millesimo septingentesimo trigesimo quarto Subdiaconus, die autem septima subsequentis mensis Martii Diaconus ordinatus est, ac vicesima die, eodem mense, Presbyteratum maxima cum laetitia et pietate suscepit.

Sacerdotali itaque dignitate auctus, exsultavit ut gigas ad currendam sanctitatis et apostolatus viam. Quanta potuit contentione omnes erga discipulos, verus Calasanctianus sodalis, sollertis magistri, vigilantis custodis, patris benevoli partes explevit, in id potissimum incumbens, ut in pueris erudiendis non tantum eorum mentes litterarum luce illustraret, verum etiam eorum corda pietatis igne accenderet; eos ille piis blandisque verbis et munusculis recreabat ac talem sibi benevolentiam conciliabat, ut

domo egrediens videretur adulescentulorum turmis non tam stipatus quam obsessus. In huiusmodi autem muneribus obeundis totum quod sibi supererat otii in proximorum transferebat utilitatem.

Quum autem in capitulo provinciali, Neapoli anno millesimo septingentesimo trigesimo sexto habito, ad apostolicum ministerium ac praecipue ad Dei verbum praedicandum destinatus esset, quin tamen a magistri scholarum munere omnino eximeretur, novum sibi concreditum officium, cuius desiderio iamdiu magnopere tenebatur, ingenti animi gaudio suscepit eoque summa alacritate usque ad suae vitae exitum perfunctus est. Sui autem apostolici zeli priora specimina in citeriori Aprutio dedit; deinde in Apulia et Campania, in Piceno, Aemilia et usque ad Fossam Claudiam prope Venetias coepit urbes, oppida et pagos circumire, populos, virginum monasteria, clericorum et presbyterorum coetus concionibus, consiliis, sacramentis, sui potissimum exemplo ad vitae sanctitatem et perfectionem excitare ac pertrahere; ad rerum divinarum studia revocare; ad mundi contemptum, ad caelestis patriae desiderium homines erigere. Nulli ipse parcebat labori, solitus diu noctuque, per frigora et aestus aegrotos invisere, moribundis ad extremum usque spiritum adsistere; egenis opem ferre, aerumnosos solari; omnes denique verbo, opere, consilio, precibus, prout res postularet, quotidie iuvare. In devotione autem erga Redemptorem nostrum ac Dominum Iesum Christum excitanda mirabilis, nihil ad id, sive sermone, sive scripto, sive pietatis officiis, intentatum reliquit. Sacratissimi Cordis Iesu cultum inter primos in Italia diffudit omnique studio evulgavit; nam, piissimis conscriptis meditationibus ac precibus, mensem Illi dicatum sacrumque novemdiale celebrandum curavit, ac piorum fidelium a Ss. Corde Iesu Congregationes condidit.

Ad frequentem Eucharisticam Communionem omnes hortabatur et compellebat; quin immo Episcopos non paucos et ipsum Romanum Pontificem, missis epistolis, humiliter quidem, enixe tamen rogavit, ut quotidianam etiam Communionem bene dispositis permitterent, quod ferme inauditum temporibus illis esse omnes norunt. Item erga Beatissimam Virginem Mariam, quam a pueris suavissimo *Matris bellae* nomine appellare solebat, filiali ardentissimo amore prosequebatur, eiusque cultum et sacri Rosarii devotionem quam maxime propagavit. Nullus erat sermo, sive publicus sive privatus, cui Eius laudes non intexeret, nullus in quo pietatem et amorem in Eam summopere fidelibus non commendaret. Pro fidelium quoque animabus preces effundere solebat; in proximos vero heroica flagrabat caritate, adeo ut nullae sane fuerint aerumnae, nullae anxietates, nullae animi corporisque aegritudines, quibus Pompilius opem non tulerit, nullumque fuerit officium, quod ad proximorum procurandam salutem sedulo

ipse Dei amore non obierit. Interea nihil praetermisit ut, dum spirituali aliorum bono tam acriter incumberet, suam assequeretur perfectionem, omniumque virtutum absolutionem. Ingenuam itaque animi simplicitatem morumque candorem, humilitatem, obedientiam, castitatem, paupertatem, ceterasque virtutes ita exercuit, ut heroicum attigisse culmen minime dubitandum sit.

Non est ergo mirandum, quod Dei iste Famulus, tanto virtutum munitus praesidio, tanto ardens studio animas Christo lucrifaciendi, uberrimos laborum fructus ubique retulerit; quod illum *Patrem Sanctum* vox populi appellavit; eo quia vere sanctus apparuit, ubicumque commoratus est. Et Romae etiam, ubi aliquando brevem duxit moram, tantam sibi existimationem comparavit, ut et Praelati et Cardinales Patres humilem Calasanctiadem singulari veneratione prosequerentur, sacras eius conciones audire peroptarent, et ab eo, tamquam viro sanctissimo, ad christianam perfectionem moderamen consiliumque deposcerent.

Accedit ut non paucis Deus omnipotens supernaturalibus donis et signis quoque stupendis, uti ferunt, suum operarium, tam navum, tam acrem, ante et post obitum clarificare dignatus sit. Nam, uti fertur, secreta cordium, in audiendis praesertim fidelium confessionibus, divinitus intuebatur; longinqua uti praesens saepius agnovit; periclitantibus, absens quoque invocatus, subito apparuit et auxilium praestitit; prophetiae dono claruit; aegrotos sanavit quam plurimos; cibos haud raro multiplicavit, uti Campiis evenit, ubi in summa annonae caritate populum miraculis aluit; ceterisque carismatibus magnopere praefulsit. Ceterum miraculorum maximum ipsa eius vita fuit: tot enim ac tantis in laboribus et cruciatibus, tanta in inopia et inedia minime datum est hominibus natura vivere, sed tantum Dei omnipotentia.

Sed qui suum Famulum tot prodigiis exaltaverat Deus, etiam Cruce et Passione Domini decorare sapientissime voluit eiusque vires tamquam aurum in fornace probare. Haud secus namque ac Divus Calasanctius, qui octuagenario maior, impiorum impetitus calumniis, carcerem usque passus est, Pompilius, ignominiis atque calumniis et ipse vexatus est. Neapoli namque, ubi octo iam annos commoratus apostolico zelo vineam Domini fructuose excolebat, et virtutum ac miraculorum gloria quam maxime praefulgebat, atrox in eum invidorum machinationibus molestiarum tempestas coorta est. Vafer ipse effingebatur homo, aurae popularis cupidus, rerum sacrarum quasi sacrilegus contaminator, catholicae disciplinae eversor, populi seductor. Ad supremum igitur Ordinis Moderatorem, ad Archiepiscopum, ad ipsum Regem, tanta calliditate et sagacitate compositae, calumniae delatae sunt, ut res fidem habuerit. Quare Neapoli eiicitur,

Pausyllipum mittitur et in domesticum carcerem detruditur; denique extra regnum exsulatum ire iubetur. Interea vero boni omnes cives Neapolitani, non populares tantum, sed nobiles quoque et ecclesiastici, ut sibi *Pater Sanctus* redderetur una voce deposcebant; quare exsilii decreto a Rege abrogato, Pompilius, triumphalibus a populo exceptus honoribus, Neapolim rediit. Attamen paulo post, invidis calumniatoribus minime acquiescentibus, vir Dei, Superiorum praescriptis alacri animo obsecundans, Neapoli iterum discedere cogitur ac Theate primum, Anconam deinde et Lugum in Aemilia peregrinari. Ibique paenas sereno et invicto animo expendens, apostolici ministerii labores, in finitimis etiam ac dissitis locis, nempe a Fossa Claudia Manfredoniam usque, ingenti cum animarum lucro suscepit. Hinc, nonnullis annis transactis, iterum Anconam translatus est, quo iter faciens Lauretanam Beatae Mariae Virginis Domum tertium invisere voluit. Ultimo autem vitae suae anno Campiis in Salentinis Calasanctianae illius domus Moderator et a consiliis Superioris Provincialis Adsistens, moratus est, ibique corporis viribus, non vero animi alacritate exhaustus, febri laborare coepit, sensitque se ad mortem accedere. Sacra nihilominus munia non intermisit; et quamvis febriens, undecim diebus concionem ad plebem habuit, sacrum litavit, in exedra ad excipiendas confessiones consedit; in qua tandem cum animo defecisset, in cubiculum deductus est. Super nudam tabulam stratus, suavissima Iesu et Mariae nomina intermortuis labris invocans, inter sodalium preces et lacrimas, in ipso solis occasu uti praedixerat, quintadecima die Iulii mensis, anno millesimo septingentesimo sexagesimo sexto, aetatis suae sexto supra quinquagesimum, placidissimo exitu obdormivit in Domino.

Ingens ex vicinis quoque pagis ad demortui cadaver invisendum factus est fidelium concursus, et religionis causa quid quisque potuit de capillis et de vestibus Dei Famuli carpsit; quin imo impetu repente in sacrum tribunal facto, in quo confessiones audiverat, illud in frustra conscissum, eaque etiam minutissima certatim sibi quisque vindicavit. Ut populi pietati satisfieret, biduum exuviae in ecclesia expositae manserunt; universi propius ad eas accedere gestiebant; manus et pedes deosculari, coronas precatorias et sacra numismata iisdem applicare; prodigia quoque, quibus dilectum suum Famulum viventem voluit Deus clarificare, in eius morte non defuerunt; et una fuit omnium vox, *sanctum* obiisse.

Sacrum eius corpus in ipsius ecclesiae capella S. Antonii, noctu sepultum est, ubi modo etiam exstat.

Sanctitatis fama, quam Pompilius Maria omnium virtutum fulgore, charismatum donis atque miris quoque signis vivens sibi comparaverat, post pretiosam eius mortem annorum decursu continuo adaucta est prop-

ter caelestium gratiarum et miraculorum congeriem, quae omnipotens Deus, eius nomine implorato, vel eius lipsanis adhibitis, operari dignatus est. Ut primum itaque pro temporum adiunctis licuit, anno videlicet millesimo octingentesimo undequadragesimo, de eius Beatificationis et Canonizationis Causae introductione propositum fuit dubium; quam die nona Augusti mensis s. m. Gregorius Sextusdecimus, Antecessor Noster, propria manu signavit. Omnibus deinde actis iuxta apostolicas constitutiones absolutis, cl. m. Leo Tertiusdecimus, et ipse Praedecessor Noster, venerabilis Servi Dei virtutes heroicum attigisse gradum die decima septima mensis Novembris, anno millesimo octingentesimo octogesimo octavo, sollemniter decrevit.

Quaestio dein agitata est de miraculis, quae idem Dei Famulus patrocinio a Deo patrata ferebantur; rebusque omnibus severissimo ponderatis iudicio, ab eodem gl. m. Leone Tertiodecimo, die sextadecima Septembris mensis anno millesimo octingentesimo octogesimo nono solemni decreto sancitum est *constare de duobus miraculis, Venerabili Pompilio Maria Pirrotti interveniente, a Deo patratis; scilicet de primo: Instantaneae perfectaeque sanationis Ioannis Ingrosso a fractura claviculae dexterae; ac de altero: Subitae perfectaeque sanationis puellae Rosae Serio a gravi rachitide, cum tumore albo in sinistro genu.* Die autem duodecima Ianuarii mensis insequentis anni idem Summus Pontifex *tuto* procedi posse edixit ad solemnem venerabilis eiusdem Dei Servi Beatificationem, cuius quidem sollemnia in aula super Basilicae Vaticanae pronao, die sextadecima eiusdem mensis magnifico apparatu atque ingenti tum Scholarum Piarum Ordinis sodalium tum plurimorum ex eius quoque collegio alumnorum et christifidelium frequentia, celebrata fuere.

Cum vero erga novensilem Beatum augeretur in dies populi devotio et novis Deus miraculis Servum suum illustrare dignaretur, coeptum est votis expetere, ut cuius fama in maximam orbis partem, praesertim in Italia, Hispania et America, effusa et propagata iam dimanaverat, eius quoque universalis et sollemnis Sanctorum cultus concelebraretur. Quare a cl. m. Mauro Ricci, qui tunc temporis Ordini praefato praeerat, supplices Apostolicae Sedi porrectae sunt preces, ut, Causa resumpta, tantus Vir in Sanctorum Caelitum album inscriberetur. Signata, itaque, ab ipso Summo Pontifice Leone Decimotertio biennio post, die quarta mensis Septembris, reassumptionis Causae Commissione, Processus Apostolici instructi sunt super duobus miraculis, quae, Beato Pompilio Maria intercedente, a Deo in archidioecesi Neapolitana alterum, in dioecesi Illerdensi in Hispania alterum, patrata asserebantur.

Brevis utriusque historiam fas est enarrare.

Mecthildes Iruegas y Abuin, in oppido *Tamarite* provinciae Oscensis, in Hispania, bona eatenus valetudine usa, septimo aetatis anno infirmata est; ac post purulentam otitem infectivis febribus divexata et macie confecta, quadragesimo fere ab incepta infirmitate die, nempe decimotertio Decembris anni millesimi octingentesimi nonagesimi secundi, bronco-pulmonite catarrhali, una cum pleurite, repentino incursu correpta est. Morbus adeo flagravit, ut vix post tres dies, omni a medico curante relicta spe, animam iam agere videretur prope moritura puella. Tum vero eo supremo discrimine, postquam eius pater infirmae corpori tertio particulam ex B. Pompilii reliquiis admovit, omni cessante morbo, se bene valere puella, stupentibus qui aderant, edixit. Eadem die, decimasexta Decembris, accedens medicus omnia mortalis infirmitatis symptomata evanuisse mirabundus invenit; nec postea, quae subito convaluerat, eodem umquam morbo tentata est. Miraculum medicus a curatione conclamavit, eique peritus qui dicebatur in hisce causis *ad opportunitatem* et duo peritiores a Sacra Rituum Congregatione adlecti adstipulantur. Quorum uterque accurata trutina, cribrata quaqueversus re, in memoratam morbi diagnosim et in miraculum asserendum in tam repentina et perfecta sanatione conveniunt.

Miraculum alterum Neapoli contigit. Dominica Maria Melisci, nubilis, quae inde a decimosexto aetatis anno levi quodam tumore, parvae avellanicae nucis ad instar, in dextera mamilla per aliquot annos laboraverat, eius incommodum non amplius postea sensit, domesticisque curis bona fruens valetudine incumbebat. At non modico temporis spatio interiecto, repente, die decimaquarta Septembris anno millesino octingentesimo nonagesimo primo, aetatis suae circiter quadragesimo tertio, in eadem mamilla vivo atque acuto perculsa dolore, eam tumefieri conspicit. Quo turgore brevi crescente, accitus medicus duriorem grandiorisque molis in interna mamilla massam deprehendit, omnes neoplastici tumoris mali moris notas praeseferentem. Praescriptis, experimenti causa, nonnullis medicamentis, quae in irritum cessere, et nova post aliquot dies peracta inspectione, certior iam factus medicus de maligno tumore, ferro eum abscindendum suadet. Haeret prae metu infirma, ac in re trepida ad B. Pompilii opem implorandam fidens confugit. Tribus vel quatuor interiectis diebus, tumor, pluribus inspicientibus, inopinato evanuisse deprehenditur, cessante dolore. Quod aliquot post dies, instituto examine, medicus a curatione, nullo tumoris invento vestigio, confirmat. Miraculum ipse agnoscit, duobus aliis in Neapolitana Curia consentientibus. Idem pariter periti omnes a Sacra Rituum Congregatione adlecti sentiunt.

De utroque miraculo quaestione ad iuris normam in Comitiis antepraeparatoriis, praeparatoriis, novis praeparatoriis et generalibus instituta,

tandem, die duodecima mensis Novembris, praeterito anno, arcessitis ad Nos dilectis filiis Nostris Cardinalibus Camillo Laurenti, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, et Alexandro Verde, Causae Ponente seu Relatore necnon dilectis filiis Alfonso Carinci eiusdem S. Congregationis a Secretis, et Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, Eucharistico Sacrificio litato, Nos ipsi ediximus: *Constare de duobus miraculis, B. Pompilio Maria Pirrotti intercedente, a Deo patratis, videlicet: de instantanea perfectaque sanatione tum Mathildis Irueguas Carcamo y Abuin a gravissima pleuro-pulmonite catarrhali, tum Mariae Melisci ab epitheliomate glandulari malignae indolis in ubere dextero exorto et quam celerrime in dies percrescente.*

Porro, quod ex praescripto sacri iuris agendum supererat, ut causa ad eiusdem Beati Canonizationem properare posset, die quartadecima insequenti, coram Nobis in generali S. Rituum Congregationis coetu, discussum est dubium: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem, tuto procedi posset ad sollemnem ipsius Canonizationem;* cumque omnes qui aderant tum Cardinales, tum Officiales Praelati et Consultores unanimi consensu in affirmativam convenerint sententiam, quam Nos laeti excepimus, Nostram tamen aperire mentem ad diem vicesimam sextam eiusdem mensis Novembris distulimus. Qua die, sueta forma servata, *Tuto procedi posse ad B. Pompilii Mariae Pirrotti a S. Nicolao canonizationem* ediximus, Nostrumque Decretum hoc publici iuris fieri et in acta S. Rituum Congregationis referri mandavimus. Quibus omnibus rite absolutis, ut statutus in tanti momenti re sapientissimus a Decessoribus Nostris omnimode servaretur ordo, die vicesima prima Decembris, eodem anno millesimo nongentesimo trigesimo tertio, venerabiles fratres Nostros S. R. E. Cardinales apud Nos in Consistorium *secretum*, quod vocatur, collegimus, in quo dilectus filius Noster Camillus Cardinalis Laurenti de Beati Pompilii Mariae Pirrotti, necnon de Beati Ioannis Bosco et Beatarum Michaëlae ab Augusto Sacramento et Ludovica de Marillac viduae Le Gras vita, gestis, virtutibus et miraculis singillatim brevem et perspicuum habuit sermonem atque acta singula recensuit, quae ad iuris tramitem in eorum Beatificationis et Canonizationis Causis Sacrorum Rituum Congregatio, accurato et praevio examine, admisit et probavit. Qua relatione expleta singuli qui aderant Patres Cardinales suam Nobis aperuerunt sententiam, omnesque uno ore Nos adprecati sunt ut ad optatam ipsarum Causarum absolutionem pergeretur.

Quo secreto Consistorio habito, in continenti Consistorium fuit publicum, quod vocant, pro solemni ipsarum Causarum, de quibus supra diximus, peroratione; in eo igitur pro Beati Pompilii Canonizatione, breviter relatis eius vita et miraculis, dilectus filius Christophorus Astorri, Consi-

storialis Aulae Nostrae Advocatus, de more institit; Nos vero, quamvis Beato illi, sicuti et ceteris, Caelitum honores decernere vehementer exoptare dixerimus, attamen ne in hac re, sane gravissima, tradita a maioribus constituta, nulla ex parte, praetermitterentur, velle prius semipublicum haberi Consistorium ediximus, in quo et Purpurati Patres iterum, et omnes qui interesse queant Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, Praelati et Abbates *nullius*, sententiam quisque suam Nobis aperirent; omnes interea quotquot aderant enixe in Domino adhortati sumus, ut ad rem fauste feliciterque exsequendam caelestem Nobis opem precibus conciliare ne desisterent.

Iussimus autem ut singulis quos supra memoravimus Antistitibus de Beatorum illorum vita, gestis et miraculis deque Actis omnibus ad ipsorum Causas spectantibus, ex S. Rituum Congregationis tabulario depromptis, commentaria mitterentur, ut, re cognita ac perpensa, suam quisque posset Nobis aperire sententiam; ad diem vero quintamdecimam Ianuarii proxime elapsi mensis in Consistorium *semipublicum* coram Nobis in Vaticanis Aedibus illos omnes convocavimus. Quos quidem in hoc amplissimo consessu antea allocuti, singulos dein rogavimus quid de propositis Causis sentirent ac Nobis significare vellent. Ex unanimi autem adstantium omnium suffragiorum consensione haud mediocri Nos laetitia affecti sumus, eo quia Nobis fas esset novis deprecatoribus ac patronis militantem Ecclesiam donare; atque Caelites illos absque mora sanctitudinis infula decorare decrevimus. Ad solemnem autem Beati Pompilii Mariae Pirrotti Canonizationem hanc diem, undevicesimam nempe Martii mensis in Vaticana Basilica celebrandam praefinivimus; omnes interea christifideles adhortati sumus enixe, ut ad divinum Nobis auxilium conciliandum quo felicius voluntatis Nostrae propositum implere possimus preces effunderent.

Qua quidem faustissima a Nobis praestituta die adveniente, quam plurimi tum saecularis, tum regularis cleri ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales, nec non venerabiles fratres Nostri Cardinales S. R. E. et Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi et Abbates Petrianam Basilicam, magnificentissimo apparatu nitentem, et quam maxima populi stipatam frequentia, convenerunt; ac devota illis supplicatione praeeuntibus, Nos ipsi in eam sollemni pompa ingressi sumus; atque, augustissimo Eucharistiae Sacramento adorato, ad Nostram perreximus cathedram, ibique sedimus. Porro dilectus filius Noster Camillus Cardinalis Laurenti, Sacrorum Rituum Congregationis Praefectus, Beati Pompilii Mariae Pirrotti, item et Beati Ioseph Benedicti Cottolengo ac Beatae Teresiae Margaritae Redi Canonizationibus procurandis praepositus, perorante dilecto filio Christophoro Astorri, Consistorialis Aulae Nostrae Advocato, postulationem Nobis

instanter detulit, ut Nos Beatos illos Caelites in sanctorum album adscribere dignaremur. Quod cum iterum ac tertium, *instantius* videlicet et *instantissime* ab eodem Cardinale per eundem Advocatum Consistorialem factum sit, iterum atque iterum, Sanctorum omnium deprecatione interposita, ex tradito a maioribus ritu, uberius Sancti Spiritus lumen menti Nostrae ferventius imploravimus; ac tandem Nos in Divi Petri Cathedra sedentes, quippe qui eius successor, *cuius arbitrio claves aeterni aditus traduntur, cuiusque terrestre iudicium praeiudicata auctoritas est in caelo*, hanc sollemniter Nostram protulimus sententiam: «*Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in urbe existentium consilio, Beatum Iosephum Benedictum Cottolengo, Beatum Pompilium Mariam Pirrotti, Beatam Teresiam Margaritam Redi Sanctos esse decernimus et definimus ac sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali illorum memoriam quolibet anno, die eorum natali, nempe Iosephi Benedicti Cottolengo die XXX Aprilis, Pompilii Mariae Pirrotti die XV Iulii, inter sanctos confessores, non Pontifices, Teresiae Margaritae Redi die VII Martii, inter sanctas virgines, pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. – Amen*».

Qua Canonizationis formula ita a Nobis edicta, precibus annuentes a Consistoriali quem supra diximus Advocato, Cardinalis Procuratoris praefati nomine, Nobis porrectis, has Decretales sub plumbo Litteras fieri expedirique decrevimus; Protonotariis vero Apostolicis ut ad perpetuam earumdem Canonizationum memoriam publicum conficerent instrumentum, mandavimus.

Gratiis insuper omnipotenti Deo pro tanto beneficio actis, novensilium Sanctorum opem a benignissimo Deo ipso primum ferventissime imploravimus. Ad aram porro accessimus incruentum Sacrificium oblaturi, ac, decantata Evangelica lectione, universos qui aderant homilia allocuti sumus, brevissimum singulorum Sanctorum elogium texentes, *omnesque quotquot habemus ubique gentium in Christo filios: eos etiam qui erroribus circumfusi atque obcaecati, illecebrisque voluptatum deleniti, supernae patriae immemores, miserrimam vitam agunt*, ad egregia illorum exempla instanter revocare voluimus. Qua homilia a Nobis habita, apostolicam benedictionem ac plenariam peccatorum indulgentiam peramanter omnibus adstantibus impertivimus; et, favente Deo, Pontificale Sacrum persolvimus.

Tanti igitur viri Nostris hisce Litteris consecrata memoria, qui *abscondi-*

tae cum Christo in Deo vitae actuosam etiam atque indefatigabilem coniunxit apostolici muneris perfunctionem, qui aliud in Ecclesia Dei *praeclarum exstat exemplum, ex quo cordatis hominibus cernere licet quantum catholica religio possit ad iuvenilem veri nominis educationem conferre*, omnibus quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia, apostolicae potestatis plenitudine, omnia et singula quae supra memoravimus iterum confirmamus, roboramus atque statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae Catholicae denunciamus. Mandamus insuper ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus habeatur fides, quae his praesentibus haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel eis ausu temerario contraire praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo tricesimo quarto, die undevicesima mensis Martii, in festo S. Ioseph, Deiparae Virginis Sponsi, Pontificatus Nostri anno tertiodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego IANUARIUS Episcopus Ostiensis et Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE, Decanus Sacri Collegii.

✠ Ego MICHAEL Episcopus Tusculanus Cardinalis LEGA.

✠ Ego DONATUS Episcopus Sabinensis et Mandelensis Card. SBARRETTI.

✠ Ego Fr. THOMAS PIUS Ord. Praed. Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis BOGGIANI, Cancellarius S. R. E.

✠ Ego ALOISIUS Episcopus Praenestinus Cardinalis SINCERO.

✠ Ego HENRICUS Episcopus Veliternus Cardinalis GASPARRI.

Ego CAIETANUS tit. S. Agathae Gothorum Presbyter Cardinalis BISLETI.

Ego ACHILLES tituli S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. LOCATELLI.

Ego IOANNES BAPTISTA tituli S. Mariae in Transpontina Presbyter Cardinalis NASALLI ROCCA DE CORNELIANO.

Ego ALOISIUS tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis CAPOTOSTI, Datarius.

Ego LAURENTIUS tituli S. Pancratii Presbyter Cardinalis LAURI, Maior Paenitentiarius.

Ego Fr. ALEXIUS HENRICUS M., O. S. M., tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis LÉPICIER.

Ego PETRUS tituli S. Mariae trans Tiberim Presbyter Cardinalis SEGURA Y SAENZ.

Ego EUGENIUS tituli SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis PACELLI.

Ego FRANCISCUS tituli S. Mariae Novae Presbyter Cardinalis MARCHETTI SELVAGGIANI.

Ego Fr. RAPHAËL CAROLUS tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis ROSSI.

Ego IULIUS tituli S. Mariae supra Minervam Presbyter Cardinalis SERAFINI.

Ego ANGELUS MARIA tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Card. DOLCI.

Ego PETRUS tituli S. Crucis in Ierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

EGO CAMILLUS S. Mariae Scalaris Protodiaconus Cardinalis LAURENTI.

Ego ALEXANDER S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis VERDE.

Fr. TH. PIUS O. P. Card. BOGGIANI
Cancellarius S. R. E.

CAMILLUS Card. LAURENTI
S. R. C. Praefectus.

Hector Castelli, *Protonotarius Apostolicus.*
Vincentius Bianchi-Cagliesi, *Protonotarius Apostolicus.*

Can. Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA

die quartadecima mensis Februarii, anno decimoquarto
Alfridus Marini, *Plumbator.*

Dominicus Francini, *Script. Apostolicus.*

Reg. in Canc. Ap., vol. LII. n. 31. - Al. Trussardi, *a tabulario.*

III

BEATAE TERESIAE MARGARITAE REDI A SACRO CORDE IESU, VIRGINI, MONIALI PROFESSAE ORDINIS CARMELITARUM EXCALCEATORUM SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Caelestibus fulgoribus benignissimus Deus huius mundi tenebras sanctos suos excitando interdum illuminat, ut praeclara homines ea luce perculsi, ad sanctos illos mentem animumque suum aliquando erigant et ad egregia eorum imitanda exempla alliciantur. Qua fulgida luce catholicus orbis hodie perfundi videtur eo quod alius ad altaris Dei viventis lilia rosasque pulcherrimus adiungitur flos, cuius odore suavissimo tota repletur Dei domus.

Teresia Margarita Redi a Sacro Corde Iesu flos iste nuncupatur, qui in carmelitico etruscae terrae horto concluso germinatus, virgineo candore niveus et flagranti Dei amore rubeus, in caeleste translatus viridarium, hodie a Nobis, pro supremo quo fungimur Apostolico munere, ipsamet sanctitudinis corona redimita est, qua et Maria Magdalena de Pazzis, ipsa quoque nobilis Tusca virgo, et magna legifera mater Teresia ab Avila, et dulcissima alia virgo illa apostolico ardore succensa Teresia Lexoviensis decorata est; eamdemque Nos alte extulimus, quo uberius floris illius fragrantia omnes qui in domo sunt delectet eosque suaviter ad Deum, qui Caritas ipsa est, redamandum provocet.

Aretii, anno Domini millesimo septingentesimo quadragesimo septimo, die Iulii mensis quintadecima, ex honestis piisque parentibus Ignatio Maria Redi Aretino et Camilla Ballati Senensi ortum ipsa duxit et insequenti die, in qua Beatissimae Mariae Virginis de Monte Carmelo solemnis ab ecclesia commemoratio peragitur, regenerationis undis abluta, Annae Mariae nomen accepit; decimo autem aetatis suae anno confirmationis sacramento delinita est. Sollerti studio et sollicitudine genitores, pater presertim, eximiae virtutis vir, curaverunt, ut filia dulcissima, utpote septem ceteri liberi, a teneris unguiculis fidei mysteriis imbueretur; prae ceteris vero parentum educationi mirum in modum respondit Anna Maria, quae ab ipsamet pueritia de rebus ad fidem et pietatem pertinentibus

studiosissimam se praebuit; ex tunc enim, magis quam ipsa pateretur aetatis immaturitas, a ludis aliena, non garrula, sed mitis comisque, pietate, obedientia, innocentia, morum suavitate et sensuum custodia, humilitate ac temperantia enituit. Decimum annum agens sanctimonialium monasterium S. Apolloniae Florentiae ingressa est ut suae educationi incumberet; ibique vix anno emenso, eius ingenitam pietatem devotionemque admirantes moniales, ad Sacram Synaxim primum suscipiendam admiserunt: quod tanta animi demissione atque religióne explevit, ut in posterum octiduum ad sacram mensam famelica accedere visa sit. Septem annos in asceterio illo commorata, inter alumnas omnigenae virtutis praeclarum exemplar exstitit ac dein, ut parentum voluntati obtemperaret, propriam repetiit domum; animo tamen revolvens quae sibi, uti fertur, a S. Teresia a Iesu praedicta fuerant, de Carmelitarum Instituto amplectendo caelestem vocationem parentibus pandidit.

Qui quidem acerrimas prius opposuere contradictiones; sed, de ipsius vocatione mirum in modum exorta certiores facti, assensum tandem praebuerunt summa Annae Mariae animi laetitia, ut ipsa inter moniales Monasterii Sanctae Teresiae Florentiae reciperetur. Ibi ipsa probationis tempore nihil immutavit de inita sanctitatis vitae ratione, sed potius praestitit ut sane perfectionis opus, quod adulescentula inchoaverat, ulterius in dies perficeret et augeret. Unanimi idcirco sanctimonialium suffragio et plausu, iam semestri transacto, die undecima mensis Martii, anno millesimo septingentesimo sexagesimo quinto, assumpto nomine Teresiae Margaritae a Corde Iesu, religiosum habitum induit et ad tirocinium explendum admissa fuit.

In tam rigidi Instituti observantia, mira ab ea edita fuere exempla virtutum: obedientiam namque, orandi studium, erga Deum pietatem, caritatem, patientiam, carnis afflictationem, humilitatem ceterasque virtutes omnes ita coluit, ut universas novitias longe superaret ac toti communitati maximam ingereret admirationem ac spiritualem aedificationem, ita ut ob perspectam prudentiam ac sapientiam ipsi quandoque commissa fuerit aliarum novitiarum cura et custodia. Impensum praeterea studium ostendit cetera omnia adimplendi, quae regularis disciplina, sanctae consuetudines et novi vitae status obligationes exigebant, ut per iugem virtuosissimae vitae rationem ad solemnem professionem emittendam se rite disponeret. Cum autem prae nimia humilitate se indignam inter chorales adscribi reputaverit, enixe expostulavit ut saltem inter conversas adnumeraretur.

At vero, expleto tam laudabiliter ac sanctissime tirocinio, ad solemnia vota nuncupanda, omnium monialium consensione et maximo sui animi

gaudio, inter chorales quidem admissa, illud praestitit die duodecima Martii mensis, anno millesimo septingentesimo sexagesimo sexto. Qua igitur professione solemni emissa, iuxta constitutionum praescripta ad biennium adhuc inter tirunculas versata est, tanto spiritus fervore tantaque exactissimae votorum observantiae cura, ut virtutum omnium supremum heroicitatis culmen attigerit.

Custos deinde communitatis vestium renunciatur; sacrario postea praefecta ac demum infirmaria; quibus aliisque a superioribus assignatis muneribus obeundis mira usa est diligentia ac monialibus cunctis, praesertim aegrotis, humili sui abnegatione, patientia, amore, lenitate praesto erat, in vilioribus etiam ministeriis, omniaque pietatis opera erga illas exercebat et singulari industria ac vigilantia eisdem necessaria quaeque comparabat; hilari semper ac benigno vultu indefessum praestabat famulatum moniali cuidam maniacae suae curae commissae, licet ab ea male haberetur iniuriisque saepissime lacessiretur. Sanctae Matris Fundatricis egregia imitatrix ac Divi Aloisii Gonzagae vestigia calcans, pro Christo pati, quem sibi sponsum dulcissimum elegerat, avide appetens, adversam saepe occultabat valetudinem, ne a laboribus dispensaretur; atque, flagrantissimo ardens animarum salutis studio, ieiuniis, flagellis, ciliciis, ferreis acuminibus, non sine tamen sui spiritus moderatoris assensu, utebatur, et in huiusmodi austeritatibus asperrimisque sui innocentissimi corporis cruciatibus, licet infirmitatibus fracta, ad obitum usque perseveravit.

Quam quidem paenitentissimae vitae rationem ducens, angelicae puritatis florem, *quasi lilium inter spinas*, candidissimum servavit, vel leves quosque defectus studiose devitans, ita ut iure meritoque arbitrari liceat illam usque ad suae vitae exitum baptismalem innocentiam haudquaquam amisisse. Humilitate insuper, *quae*, ut ait S. Ambrosius, *virtutum omnium caput est, quae totum, velut quoddam nostrorum actuum, fovet corpus*, quam maxime excelluit Dei Famula Teresia Margarita; ipsa namque nil aliud antiquius habebat, quam *nesciri et pro nihilo reputari;* immo se omnium vilissimam et maximam peccatricem esse fatebatur; omni sollicitudine suas virtutes, superna dona, plures, quas supra memoravimus, paenitentias aliorum oculis occultare nitebatur, et humillime de se sentiens, simultates, contumelias et iniurias hilari animo tolerare, quippe quas sibi iure debitas reputaret.

Qua maxima cordis puritate et profundissima spiritus humilitate praecellens, ad altissimum caritatis, *quod est vinculum perfectionis*, brevi illa pervenit gradum; ac tantum erat in Deum amoris incendium, quo intus aestuabat, ut saepe saepius ex ore incenso plane appareret, et in dul-

cissimas ipsa raperetur ecstases. Hanc vero amoris flammam ferventi assiduoque orationis studio, rerumque divinarum meditatione, ac tenerrima erga augustissimum Altaris Sacramentum, erga Dominicam Passionem, ac peculiari erga Sacratissimum Cor Iesu devotione iam a pueritia alebat; frequentissime idcirco eucharistico pane, cui avidissime inhiabat, se reficiebat; et intimum postea fervorem continere non valens, suas socias ad hoc divinum convivium summa reverentia devotaque animi praeparatione frequentandum et dulcissimum Iesu Cor redamandum enixe hortabatur. Sed et filiali veneratione Beatissimam Dei Matrem et Virginem Mariam eiusque castissimum Sponsum S. Ioseph, ad S. Matris Fundatricis instar, semper coluit.

Item insigni proximum dilectione propter Deum complectebatur eique totis viribus benefacere studebat et animas Deo lucrifaciendi percupida, peccatores potissimum et infidelium conversionem maxime sitiebat, quam assiduis precibus et acerrimis afflictationibus a Deo praestolabatur, utque Sorores pro ea obtinenda Deum adprecarentur impense satagebat.

Ceteras quoque virtutes, quae sui praecipue status et conditionis erant propriae, maxima alacritate, laetitia et delectatione excoluit et ad obitum usque in earum exercitio constanter perseveravit.

Non est itaque mirandum quod Deus Ancillae suae animam, ita innocentiae et paenitentiae virtute praestantem, suis donis, tum naturalibus tum caelestibus, quae praeclara sunt ornamenta virtutis, affluenter elargitus est.

Fervido namque Teresia Margarita ingenio ditata, humanioribus litteris exculta, suavissimos suae pietatis et caritatis sensus concinnis italicis versibus saepe exspressit, qui nullo fucati artificio ingenua gratia renident et fervidum amorem in Deum expirant; latino quoque sermone optime pollens, psalmos, Sacrae Scripturae et Sanctorum Patrum sententias sensusque doctissime exponebat, de rebus theologicis disserens, eruditissimis mirantibus viris.

Prophetiae, penetrationis rerum occultarum et scrutationis cordium donis, gratia sanitatum et miraculorum in vita etiam illustrata illa fuisse fertur, quae supernaturalia dona eximiam Dei Famulae sanctitudinem haud dubie adstruunt eamque intima cum Deo caritate coniunctam fuisse evidenter testantur.

Quo divini amoris igne magis in dies flagrans, vix vicesimum tertium annum agens, iam *cupiens dissolvi et esse cum Christo* anhelans, quasi ex improviso, acerbissimis colicae correpta doloribus, quos hilaris, ne voculam quidem lamentationis proferens, pertulit, assidue vero ardentissimi amoris

actus et ignitas iaculatorias preces eliciens, septima die mensis Martii anno millesimo septingentesimo septuagesimo, in Crucifixi sui Sponsi imaginem figens oculos, purissimam efflavit animam. Angelicae virginis obitus notitia vix evulgata, tota commota est Florentina civitas, quippe quae eius sanctitatis haud parvam habebat opinionem; hinc populus turmatim ad monasterium convolat certatque cadaver conspicere et venerari ac reliquias inde enixe postulans, praesertim posteaquam nonnulla Deum mirabilia perpetrasse cognovit.

Nam biduo post mortem Dei Famulae corpus, quod ob gangrenae infectionem iam corrumpi videbatur, naturalem colorem, ac si adhuc viveret, ac pulchritudinem resumpsit, quin immo suavissimum spirabat odorem, quo pariter vestes, quibus vivens utebatur, et capilli eius, ante quam in Monasterium Anna ingrederetur a matre tonsi et Aretii in paterna domo asservati, mirum in modum olebant. Ad quindecim proinde dies dilata fuit cadaveris tumulatio, cuius incorruptibilitatem et flexibilitatem ac supernaturalem odorem illum Florentinus Archiepiscopus una cum sacerdotibus aliquot, medicis et chirurgis iuridice recognovit; quamplurimi interea ex tota Tuscia fideles ad sepulcrum concurrebant tum ad favores implorandos, tum ad gratias ob accepta beneficia rependendas.

Corpore vero terrae demandato, Teresiae Margaritae sanctitatis fama ac devotio, quae sane ex intemerata eiusdem vivendi ratione atque heroico virtutum omnium exercitio originem duxerat, nequaquam imminuebat; immo, prodigiosis sanationibus ad eius intercessionem a Deo patratis, non in Hetruria solum, verum etiam alibi diffusa est, nemine unquam contradicente, atque constans et integra apud gravissimos quoque et doctrina ac probitate eximios viros perseverabat.

Quare Archiepiscopus Florentinus, attentis rerum adiunctis, iudiciales de vita, virtutibus et miraculis Dei Famulae inquisitiones condidit; quibus rite confectis et ad Sacram Rituum Congregationem delatis et canonice excussis, fel. rec. Pius Papa Septimus, Praedecessor Noster, die quintadecima Iulii mensis, anno millesimo octingentesimo septimo, Introductionis Causae Commissionem propria manu signavit. Apud eamdem S. Congregationem peractis dein processibus apostolicis, iuridica servata forma disceptatum est de venerabilis Servae Dei virtutibus, quas cl. m. Gregorius Sextusdecimus, et ipse Decessor Noster, gradum attigisse heroicum die quartadecima Aprilis mensis, anno millesimo octingentesimo undequadragesimo, sollemniter decrevit. Supervenientibus eo tempore novis reipublicae mutationibus, molestisque in Carmelitico Florentino Monasterio, ubi sacrum venerabilis Dei Famulae corpus asservabatur, habitis vicissitudi-

nibus, Causa per sexaginta annorum spatium intermissa est, quin tamen eiusdem Servae Dei sanctitatis fama silentio hoc attenuaretur. Conditis itaque super duobus miris sanationibus, quas, Venerabili Teresia Margarita intercedente, Omnipotens operatus esse dicebatur, tum Pisis tum Senis apostolicis tabulis, postquam ad iuris rigorem de iisdem sanationibus disceptatum est, Nos Ipsi die tertia Martii mensis, anno millesimo nongentesimo vicesimo nono, solemniter ediximus: *Constare de instantanea perfectaque sanatione Sororis Mariae Ducci, e Congregatione Scholarum Piarum, ab acuta tuberculari pulmonum affectione, nulla relicta cicatrice;* itemque *de instantanea perfectaque sanatione puellae Henricae Giorgi a morbo pottiano.* Die vero octava insequentis mensis Maii, *tuto procedi posse ad solemnem Ven. Servae Dei Teresiae Margaritae a S. Corde Iesu Beatificationem* declaravimus. Cuius quidem solemnia in Basilica Vaticana, frequenti populo et universa Carmelitica familia exultante, die Iunii mensis nona, eodem anno, celebrata fuere.

Novis autem accedentibus miris, quae novensilis Beatae nomine invocato evenisse ferebantur, a b. m. Ruderico a S. Francisco Paulano, tum incliti Carmelitarum Excalceatorum Ordinis Postulatore, de Causae reassumptione ad praeclarissimae Virginis Canonizationem obtinendam preces Nobis porrectae sunt, quas Nos libenti animo accepimus iisque annuimus, ac die decima mensis Decembris subsequenti anno huiusmodi Causae reassumptionis commissionem signavimus.

Apostolica ergo auctoritate in Florentina, Pratensi et Taurinensi curia de tribus prodigiosis sanationibus, Beata Teresia Margarita intercedente, uti ferebatur, patratis, adornati sunt processus. Sanatione vero quae Prati evenerat iustis de causis seposita, selecta fuere duo prodigia quae Florentiae obvenisse dicebantur, alterum Laurentium Garbagni puerum, alterum Fulviam Razzi, Ioannis Farsetti uxorem, respicientia.

Laurentius, Iosephi Garbagni et Felicitatis Caratti filius, quadrimulus, acuta appendicite una cum abscessu et peritonaeali reactione diffusa afficiebatur. Gravissimus erat morbus, quin immo ipsa nocte diei trigesimi primi Maii, anno millesimo nongentesimo trigesimo, fere nulla sanationis affulgebat spes, uti concors erat duorum medicorum sententia, adeo ut necessariam chirurgicam operationem, sequenti mane peragendam, edixerint. Pueri mater firmissime Beatae Teresiae Margaritae confisa, particulam de eiusdem Beatae reliquiis filioli pectori apposuit, ingeminatisque precibus huius sanationem imploravit. Paulo post puer placido somno correptus fuit. Sequenti mane, pater, in regio exercitu medicus, omnia morbi symptomata evanuisse invenit: quod eodem plene confirmatum est a duobus

curantibus medicis, qui sine haesitatione sub iuramenti sanctitate sanationem miraculo tribuunt. Tres quoque periti, a S. Rituum Congregatione acciti, in medentium iudicium seu de morbi diagnosi et prognosi seu de supernaturali actione agnoscenda concorditer conveniunt.

Alterum miraculum in sanatione Fulviae Farsetti Razzi habetur. Quae, annos nata septuaginta, die octava Novembris mensis, anno millesimo nongentesimo vicesimo secundo, a veloci birota ad terram deiecta, fracturam colli sinistri femoris passa est cum totali capitis femoris seiunctione, unde artus paulisper decurtatus. Quum necessariae curationes adhiberi nequivissent, apta ossium coagmentatio perfici non potuit. Quare seu deformis callus efformatus est seu artrhosis, unde articulatio anatomice impossibilis; cui laesioni oedema et dolores addebantur. Quibus in condicionibus Fulvia septem per annos versata est sine ulla sanationis spe. Verum die decimanona Novembris mensis anni millesimi nongentesimi undetrigesimi, dum corpus Beatae Teresiae Margaritae in ecclesia S. Paulini, quo fuerat translatum, publicae fidelium veneratione erat expositum, Fulvia ligneo substentaculo et viro innixa, doloribus afflicta, ad ecclesiam accessit et ad urnam, in qua servatur Beatae corpus, pervenit. Per decem horae momenta fervidissime oravit, dein genuflexit, surrexit et libere et expedite nullo fulcimento ambulavit, frequenti populo miraculum conclamante. Peritorum unanimis est sententia de laesionis gravitate et insanabilitate necnon de miraculo.

De utraque mira hac sanatione, Causae Ponente seu Relatore dilecto Filio Nostro Alexandro S. R. E. Cardinale Verde, in tribus Congregationibus, quarum ultima coram Nobis ipsis, stricto, uti mos est, iudicio disceptatum est, atque, proposito dubio an et de quibus miraculis constaret post indultam ab Apostolica Sede Beatae Teresiae Margaritae a S. Corde Iesu venerationem, in casu et ad effectum de quo agebatur, tum Patres Cardinales tum Officiales et Consultores Sacrae Rituum Congregationis suam dixerunt sententiam, quam favorabilem esse laeto animo accepimus; sed de proferendo iudicio Nos cunctandum duximus maiorem divini luminis copiam imploraturi.

Die tandem Ianuarii mensis vicesima quinta huius anni, advocatis ad Nos dilectis Filiis Nostris S. R. E. Cardinalibus Camillo Laurenti, SS. Rituum Congregationis Praefecto, et Alexandro Verde, Causae Ponente, necnon dilectis Filiis Alfonso Carinci, eiusdem S. Congregationis a Secretis et Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, solemniter ediximus: *Constare de duobus miraculis Beata Teresia Margarita a S. Corde Iesu intercedente a Deo patratis, nempe: de instantanea perfectaque sanatione tum pueri Lau-*

rentii Garbagni ab appendicite acuta cum abscessu et reactione peritonaeali diffusa; tum Fulviae Farsetti Razzi a reliquis abnormibus et gravibus fracturae colli femoris, sinistri artus functionalitatem impedientibus.

Ad nobilis autem Causae huius complementum unum apud S. Rituum Congregationem deerat discutiendum dubium an, stante duorum miraculorum approbatione post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem, *tuto* procedi posset ad sollemnem ipsius Canonizationem; servata igitur, uti iuris est, praefata forma, iisdem quos supra memoravimus Patribus Cardinalibus et Sacrae Rituum Congregationis maioribus Officialibus Nobis adstantibus, die duodevicesima Februarii proxime elapsi mensis, Sacrosancto Missae Sacrificio litato, *tuto procedi posse ad Beatae Teresiae Margaritae a Sacro Corde Iesu Canonizationem suprema auctoritate Nostra decrevimus;* Nostrumque decretum hoc in vulgus edi atque in Sacrorum Rituum Congregationis acta referri iussimus.

Quibus omnibus, quae supra enarravimus, rite absolutis, ut sapientissimus a Praedecessoribus Nostris in huiusmodi tam gravis momenti negotio constitutus ordo in omnibus servaretur, in Consistorium *secretum* venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales apud Nos coegimus proxime elapsa die quinta labentis mensis Martii, in consueta Palatii Apostolici Vaticani aula; ibique dilectus Filius Noster Camillus Cardinalis Laurenti, Praefectus S. Rituum Congregationis, sermonem habuit de vita et miraculis Beatorum Ioseph Benedicti Cottolengo et Conradi a Parzham, Confessorum, atque Beatae Teresiae Margaritae Redi a S. Corde Iesu, Virginis; ac recensuit acta quae in singulis eorumdem Beatificationis et Canonizationis Causis, sacra Rituum Congregatio stricto praevio examine admisit et adprobavit. Qua relatione expleta, Nos singulorum Patrum Cardinalium sententias exquisivimus et excepimus; secreto autem hoc Consistorio absoluto, continuo publicum quod vocant Consistorium habitum est, in quo dilecti Filii Aulae Nostrae Consistorialis Advocati, breviter et ipsi de eorumdem Beatorum vita, virtutibus et miraculis singillatim retulerunt; ac de Beata Teresia Margarita dilectus Filius Vincentius Sacconi sermonem habuit. Nos vero omnes Beatos illos summopere optare diximus sanctitudinis infula decorare; id tamen non ante decreturos, quam in Consistorio *semipublico*, quod nuncupatur, tum iterum Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, tum omnium, qui propius adsint, sacrorum Antistitum sententias, uti mos est, exquisierimus; ab omnibus vero expetivimus, ut interea, supplicibus Deo admotis precibus, uberioris luminis effusionem menti Nostrae impetraremus, ad id scilicet luculentius dispiciendum, quod et Dei gloria et catholici nominis incrementum in hac re postulent.

Iussimus ergo legitimos illorum Caelitum commentarios singulis Antistitibus illis tradi, ut, re cognita ac diligenter pervestigata, suam quisque posset Nobis sententiam aperire; ad diem vero duodecimam huius mensis in Consistorium quod diximus *semipublicum* coram Nobis in Palatio Apostolico Vaticano habendum illos universos convocavimus. Quos quippe in hoc amplissimo consessu brevi sermone allocuti, omnes singillatim rogavimus ut sententiam hac super re suam Nobis vellent aperire. Exceptis autem adstantium suffragiis, summopere gratulati sumus in idem ac Nos illos omnes consentire, Caelitum nempe honoribus tres Beatos illos apud militantem Ecclesiam sine mora per Nos decorari posse. Quapropter ad Beatam Teresiam Margaritam Redi et ad Beatum Ioseph Benedictum Cottolengo quod attinet, sacras id genus caerimonias ad Sancti Petri in Vaticano, die hodierna, undevicesima Martii mensis, in festo scilicet incliti Deiparae Virginis Sponsi, peracturos diximus; eodem quippe die, quo Beatus Pompilius Maria Pirrotti in Sanctorum numerum referre iam decrevimus; Canonizationi autem Beati Conradi a Parzham diem diximus vicesimum proximi mensis Maii, festum scilicet Pentecostes. Atque omnes in Domino adhortati sumus, ut interea hoc voluntatis Nostrae propositum suppliciter Deo commendare ne intermitterent.

Quum autem faustissima a Nobis praestituta dies Caelitum honoribus decernendis Beatae Teresiae Margaritae Redi, simul et Beatis Ioseph Benedicto Cottolengo et Pompilio Mariae Pirrotti, advenerit, quamplurimi tam de clero saeculari quam regulari, Romanae Curiae Praesules et Officiales, ac venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi et Abbates Vaticanam Basilicam, magnifico apparatu nitentem, et quam maxima fidelium stipatam frequentia, adiverunt; atque, devota illis supplicatione praeeuntibus, Nos Ipsi in illam solemni pompa ingressi sumus, et, augustissimo Eucharistiae Sacramento adorato, ad Nostram perreximus cathedram, ibique sedimus. Tum dilectus Filius Noster Camillus Cardinalis Laurenti, Sacrorum Rituum Congregationis Praefectus et hisce Canonizationibus procurandis praepositus, perorante dilecto Filio Christophoro Astorri, Consistorialis Aulae Nostrae Advocato, a Nobis *instanter* postulavit ut Nos Beatos illos in Sanctorum album adscribere dignaremur. Quod cum iterum ac tertium, *instantius* nempe et *instantissime* ab eodem Cardinale per eumdem Advocatum Consistorialem actum sit, iterum atque iterum, Sanctorum omnium deprecatione interposita, Sancti Spiritus lumen menti Nostrae ferventius imploravimus, ac tandem Nos, in Divi Petri cathedra sedentes, quippe qui supremus universae Ecclesiae Magister, Nostram hanc sententiam his verbis ediximus: « *Ad honorem*

Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatum Iosephum Benedictum Cottolengo, Beatum Pompilium Mariam Pirrotti, Beatam Teresiam Margaritam Redi Sanctos esse decernimus et definimus ac sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali illorum memoriam quolibet anno, die eorum natali, nempe Iosephi Benedicti Cottolengo die XXX Aprilis, Pompilii Mariae Pirrotti die XV Iulii, inter sanctos confessores non Pontifices, Teresiae Margaritae Redi die VII Martii, inter sanctas virgines, pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. – Amen ».

Qua Canonizationis formula ita a Nobis edita, porrectis Nobis precibus a praefato Advocato Consistoriali, Cardinalis Procuratoris nomine, annuentes, Decretales has sub plumbo Litteras de singulis his Canonizationibus fieri expedirique decrevimus; a Protonotariis vero Apostolicis ad perpetuam earum memoriam instrumentum confici iussimus.

Deo insuper Optimo Maximo ob hoc tantum beneficium grates, una cum cuncto adstante populo, ferventer egimus, atque primum porro novensilium Sanctorum ab ipso benignissimo Deo imploravimus patrocinium, et ad altare dein accessimus pontificale Sacrum solemni ritu litaturi.

Post autem evangelicam lectionem breve de singulis Sanctis illis elogium diximus; deinde adstantibus omnibus apostolicam impertivimus benedictionem ac plenariam peccatorum indulgentiam et, Deo adiuvante, Pontificale Sacrum absolvimus.

Ita ergo Sanctae novensilis istius praeclarissimae, Teresiae Margaritae a S. Corde Iesu, quae, niveus virginitatis flosculus, integerrimum eluxit vitae innocentiae et regularis observantiae specimen, aliud carmelitici viridarii ornamentum magnificum, Nostris hisce Litteris consecrata memoria, atque omnibus quae inspicienda erant rite perpensis; certa scientia, universa et singula, quae antea memoravimus, Apostolicae potestatis plenitudine confirmamus, roboramus atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae Catholicae denunciamus. Volumus insuper ut harum Litterarum Decretalium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae hiscemet praesentibus haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero has Litteras Nostras definitionis, decreti, mandati et voluntatis infringere vel eis temerario ausu contraire vel attentare

praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei et Beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Domini millesimo nongentesimo tricesimo quarto, die undevicesima mensis Martii, in festo S. Ioseph, Deiparae Virginis Sponsi, Pontificatus Nostri anno tertiodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego Ianuarius Episcopus Ostiensis et Albanensis Cardinalis Granito Pignatelli di Belmonte, Decanus Sacri Collegii.

✠ Ego Michael Episcopus Tusculanus Cardinalis Lega.

✠ Ego Donatus Episcopus Sabinensis et Mandelensis Card. Sbarretti.

✠ Ego Fr. Thomas Pius, Ord. Praed. Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis Boggiani, Cancellarius S. R. E.

✠ Ego Aloisius Episcopus Praenestinus Cardinalis Sincero.

✠ Ego Henricus Episcopus Veliternus Cardinalis Gasparri.

Ego Caietanus tit. S. Agathae Gothorum Presbyter Cardinalis Bisleti.

Ego Alexander tituli S. Augustini Presbyter Cardinalis Kakowski.

Ego Achilles tituli S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Locatelli.

Ego Aloisius tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Capotosti, Datarius.

Ego Laurentius tituli S. Pancratii Presbyter Cardinalis Lauri, Maior Paenitentiarius.

Ego Fr. Alexius Henricus M., O. S. M., tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis Lépicier.

Ego Petrus tituli S. Mariae trans Tiberim Presbyter Cardinalis Segura y Saenz.

Ego Eugenius tituli SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis Pacelli.

Ego Franciscus tituli S. Mariae Novae Presbyter Cardinalis Marchetti Selvaggiani.

Ego Fr. RAPHAEL CAROLUS tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis ROSSI.
Ego IULIUS tituli S. Mariae supra Minervam Presbyter Cardinalis SERAFINI.
Ego ANGELUS MARIA tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Card. DOLCI.
Ego PETRUS tituli S. Crucis in Ierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.
Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Protodiaconus Cardinalis LAURENTI.
Ego ALEXANDER S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis VERDE.

Fr. THOMAS PIUS O P. Card. BOGGIANI
Cancellarius S. R. E.

C. Card. LAURENTI
S. R. C. Praefectus.

Dominicus Jorio, *Protonotarius Apostolicus.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Can. Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

Alfridus Marini, *Scriptor Apostolicus.*

EXPEDITA

die tricesima mensis Martii, anno quartodecimo

Alfridus Marini, *Plumbator.*

Reg. in Canc. Ap., vol. LII, n. 45. – Al. Trussardi, *a tabulario.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

TRIPOLITANA-MARONITARUM

NULLITATIS MATRIMONII (BOUTROS GHASIBEH ABOU-ASMA LOUBBOS)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñae Asmae Loubbos in causa conventae, eandem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 30 Iulii 1935, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel ad infrascriptum subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Asmae Loubbos curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur. *

L. ✠ S. F. Morano, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 20 Maii 1935.

I. Pendola, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Asma Loubbos, défenderesse en cette cause, Nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 30 Juillet 1935, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Mme Asma Loubbos, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 14 Maggio 1935, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati Officiali e dei Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dal Servo di Dio Guglielmo Giuseppe Chaminade, Sacerdote secolare, fondatore della Società di Maria, detta dei Marianisti, e dell'Istituto delle Figlie di Maria Immacolata.

Martedì, 21 Maggio 1935, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Revmi Signori Cardinali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) Introduzione della Causa di Beatificazione, o dichiarazione del martirio del Servo di Dio Quinto Sié, catechista, ucciso, come si asserisce, in odio alla Fede.

2) Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Bertilla Boscardin, dell'Istituto di S. Dorotea, Figlie dei Sacri Cuori.

3) Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Francesco Beniamino Richard, Cardinale di Santa Romana Chiesa, Arcivescovo di Torino.

4) Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Carlo Giuseppe Eugenio de Mazenod, Vescovo di Marsiglia, fondatore della Congregazione degli Oblati di Maria Immacolata.

5) Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Francesco Faà de Bruno, sacerdote secolare, fondatore del Conservatorio della Beata Maria Vergine del Suffragio e di S. Zita.

6) Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Michele Rua, sacerdote della Pia Società di S. Francesco di Sales.

7) Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Elena Guerra, fondatrice delle Oblate dello Spirito Santo, dette di S. Zita.

8) Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Eugenia Smet, fondatrice dell'Istituto delle Ausiliatrici delle Anime Purganti.

9) Finalmente intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Gertrude Commensoli, fondatrice dell'Istituto delle Suore del Santissimo Sacramento.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.

PONTIFICALE ROMANUM

Summorum Pontificum iussu editum et a BENEDICTO XIV Pont. Max. recognitum et castigatum. Quattro volumi in-folio, nei margini cm. 30½ × 44½, luce della stampa 22 × 33, in carta ottima, rosso e nero, con illustrazioni.

Perfetta riproduzione della pregevolissima edizione curata dalla Rma Camera Apostolica nel 1848, con utili e preziose aggiunte che la completano. I quattro volumi (I, II, III e Appendix) si vendono:

In fogli sciolti	450 —	—	—
Legati in pelle zigrino al dorso, tela sui piani, taglio dorato, impressioni a secco e croce dorata sui piani, titolo sui dorsi, segnacoli e buste	690 —	—	—
Legati in tutto chagrin, con fregi e croce in oro sui piani, taglio dorato, titolo sui dorsi, segnacoli e buste	950 —	—	—

Fuori di Roma, spese di porto in più.

BIBLIORUM SACRORUM iuxta Vulgatam Clementinam.

NOVA EDITIO, breviario perpetuo et concordantiis aucta, adnotatis etiam locis, qui in monumentis Fidei sollemnioribus et in Liturgia Romana usurpari consueverunt. – Curavit ALOISIUS GRAMATICA et nunc typis Vaticanis iterum impressit, in-8°, pp. XVI-1186.

(A) In charta indico-eburnea, religatum linteo, titulo aureo	60 —	62 —	68 —
(B) In charta indico-alba, religatum linteo, titulo aureo	60 —	62 —	68 —
(C) In charta tenaci, religatum linteo, titulo aureo	55 —	58 —	68 —

COLLECTIO PRECUM PIORUMQUE OPERUM

quibus Romani Pontifices in favorem omnium christifidelium aut quorumdam coetuum personarum indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928. Editio in-18°, pp. XII-480, linteo anglico contectum, cum titulo impresso | 12 — | 12 — | 14 —

MASSIMI Mons. MASSIMO. **LA NOSTRA FEDE. Le basi e la sintesi del Domma Cattolico.** Quarta edizione, in-12°, pp. 292 | 7,50 | 8,50 | 10 —

Esposizione breve e chiara della dottrina cattolica per le persone colte.

GRAMMATICA ANALITICA DELLA LINGUA TIGRAY

del P. MAURO da Leonessa, Missionario Apostolico Cappuccino, con prefazione del P. G. Schmidt e con introduzione del Comm. C. Conti-Rossini (**Prefazione, Introduzione, Fonetica, Morfologia, Sintassi semplice, Sintassi delle proposizioni, Esercizi**). Volume di pp. XII-296 (cm. 18×25 ½) carta ben satinata | 40 — | 41,50 | 45 —

CORAM LEGA habitae S. Romanae Rotae Decisiones sive Sententiae

quas nempe Emus Cardinalis Michaël Lega annis 1909-1914 eiusdem Sacri auditorii Decanus exaravit. – Iterum editae adnotationibus auctae Codici Iuris Canonici hodiernaeque iurisprudentiae consentaneis. – Cum praefatione de veterum decisionum natura et origine earumque collectionibus. Vol. in-8°, pp. 608 | 60 — | 63 — | 70 —

TRACTATUS CANONICUS DE MATRIMONIO

cura et studio **PETRI Card. GASPARRI** concinnatus. Editio nova ad mentem Codicis I. C. – Vol I, pp. 472 – Vol. II, *cum allegatis*, pp. 620.

In *brochure:*	50 —	53 —	60 —
Volumina partim corio, partim linteo contecta, cum titulo aureo	70 —	73 —	80 —

ENCHIRIDION BIBLICUM Documenta ecclesiastica Sacram Scripturam spectantia.

Auctoritate Pontificiae Commissionis de re Biblica edita	10 —	11 —	13,50
Linteo anglico contectum cum titulo aureo	15,40	16,40	18,90

NB. - *Seminariis et Religiosis Communitatibus, pro certo numero exemplarium, imminutio pretii conceditur.*

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"**
(Libreria Vaticana - Città del Vaticano - °/₀ postale N. 1-16722).

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS. **ELENCHUS SEMINARIORUM** cum appendice et imaginibus phototypicis	45 —	47,50	50 —

Exhibet seriem omnium *Seminariorum* quae S. Congregationi de Seminariis et Studiorum Universitatibus subsunt. Post concinnam eiusdem S. Congregationis historiam, dicuntur (linguis vernaculis) uniuscuiusque Seminarii nomen, locus, regimen, itemque designantur natura et finis; Seminariorum vero quae Romae sunt, et Regionalium Italiae, etiam brevis historia describitur. *Studiorum ratio*, quam sacrorum alumni in singulis Nationibus servant exponitur atque ordo *anni scholaris* compendiose in *appendice* explicatur.

Volumen, quod IV-428 paginis constat, locupletissimi *indices* et *summaria* exornant, 125 *imagines phototypicae* ex pulcherrimis permultis selectae illustrant.

Subscuro linteo optime contectum atque aureis characteribus inscriptum pretio venit apud Bibliopolam Vaticanam (Libreria Vaticana).

SYNODUS DIOECESANA CLAVARENSIS TERTIA in Cathedrali Basilica B. M. V. de Horto ab Illmo et Revmo D. Episcopo AMADEO CASABONA habita diebus XVII-XIX Octobris MCMXXXIII. — In-8°, pp. XXXII-204	18 —	19 —	21 —
VITA DI NOSTRO SIGNORE GESÙ CRISTO SECONDO GLI EVANGELI. Un vol. in-18°, di pp. XVI-486, adorno di 27 artistiche illustrazioni. – Roma, *Pia Società di San Girolamo per la diffusione dei Santi Vangeli in Italia.* In *brochure* . .	3 —	3,75	5 —
PROPRIUM MISSARUM pro Clero Almae Urbis ejusque districtu. In rosso-nero, nuova edizione per messali in-8° ed in-4°, 1934	10 —	11 —	12 —
LIBER AD ADNOTANDAS MISSAS, sive celebratas, sive celebrandas. Redactus lingua latina, linteo nigro religatus (nova editio)	9 —	10,50	12 —
PRAELECTIONES IURIS CANONICI. Tomus I. Libri I et II Codicis Iuris Canonici (Manuscripti instar). OESTERLE P. GERARDUS, O. S. B., dr. I. C., Consultor S. C. de Sacramentis, Professor institutionum I. C. in Collegio internationali S. Anselmi de Urbe. – In-8°, pp. 390	40 —	42 —	47,50
P. IOSEPH BALESTRI, S. T. M., O. E. S. A., Pont. Commiss. Bibl. Consultor. **BIBLICAE INTRODUCTIONIS GENERALIS ELEMENTA.** Typis Polyglottis Vaticanis 1932. In-8° grande, pp. VIII-546. Volumen quattuor partibus coalescens: I. **De Textu Vet. et Nov. Testamenti.** II. **De Canone.** III. **De Inspiratione.** IV. **De Hermeneutica**	50 —	52 —	58 —
SACRA CONGREGATIO DE SACRAMENTIS. **INSTRUCTIO ad Rmos locorum Ordinarios de scrutinio alumnorum peragendo antequam ad ordines promoveantur.** Pp. 16	1 —	1,20	1,25
DECLARATIO propria manu subscribenda a Candidatis in singulis sacris Ordinibus suscipiendis, iuramento coram Ordinario praestito. Mezzo foglio, carta ottima.			
Copie 10	0,90	1,50	1,60
Copie 100	8 —	9,50	12 —
SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS. **INSTRUCTIO ad supremos Religionum et Societatum clericalium Moderatores:** De formatione clericali et religiosa alumnorum ad sacerdotium vocatorum, deque scrutinio ante Ordinum susceptionem peragendo. – 1 Decembris 1931. – In-8° gr., pp. 8 e copertina, carta greve	1 —	1,30	1,50
FORMULA IURISIURANDI praescripta pro alumnis religiosis ad sacerdotium vocatis. Mezzo foglio, carta ottima.			
Copie 10	0,90	1,50	1,60
Copie 100	8 —	9,50	12 —

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis " Acta Apostolicae Sedis "
(Libreria Vaticana – Città del Vaticano — °/₀ postale N. 1-16722).